

chọn tôi để dẫn đầu cuộc nổi dậy của họ, nhưng họ cần tôi tự nguyện. Dễ uốn. Có lẽ họ nghĩ rằng một con người đang mê mụ vì tình sẽ dễ gây ảnh hưởng hơn. Có lẽ họ nghĩ rằng nếu tôi muốn Hộ vương đủ nhiều, tôi sẽ làm bất cứ điều gì vì hắn.

Giờ nổi hoang tưởng trào lên trong tâm trí tôi mỗi lần tôi nhìn thấy hắn. Rất có khả năng đây là điều Jaxon muốn; rất có khả năng tôi đang chơi đúng ván bài mà kẻ thù của tôi muốn.

Chỉ có một điều duy nhất phải làm mà thôi. Tôi có thể nói thẳng với Hộ vương rằng Jaxon đã buộc tội hắn ra sao. Cho hắn có cơ hội tự bào chữa. Việc đó sẽ cần đến lòng can đảm, nhưng tôi muốn mình có thể tin hắn.

Trong phòng khách, Nick đang ngồi trước lò lửa, lật lật mấy bản báo cáo. Đứng ở ngưỡng cửa mà tôi cũng nghĩ thấy mùi rượu từ chỗ anh. Trước kia anh luôn từ chối đựng vào rượu, cho đến tận gần đây.

"Anh nhớ cậu ấy," tôi khẽ nói, ngồi phịch xuống trường kỷ bên cạnh anh.

Khi anh trả lời, giọng anh khàn đặc: "Anh nhớ cậu ấy từng phút. Anh... cứ nghĩ sẽ ngẩng lên là thấy cậu ấy."

Lương tâm đã ngăn tôi đuổi Zeke và Nadine ra khỏi khu Seven Dials. Tôi đã gửi thư mời họ tới tá túc với chúng tôi, bất kể cảm tình của họ với tôi có ra sao, nhưng không nhận được câu trả lời.

"Em đã kể cho Hộ vương nghe điều Jaxon nói với em chưa?"

Tôi liếc anh. "Sao anh biết?"

"Cũng như em biết anh đang nghĩ về Zeke thôi. Anh luôn biết."

Chúng tôi cùng nở nụ cười mệt mỏi. "Giá mà người Rephaite cũng dễ đọc như thế," tôi nói, ngồi ngả ra trên ghế. "Không. Em chưa kể."

"Đừng để lâu quá. Em không biết khi nào thì cơ hội để nói ra những điều như vậy sẽ... biến mất đâu."

Chúng tôi ngồi cạnh nhau trong bóng tối lơ mơ. Anh nhìn vào ngọn lửa như thể đang cố tìm kiếm điều gì đó. Tôi cứ tưởng mình đã biết rõ khuôn mặt của Nick Nvgård, cho đến

tận cái cảm chẻ và chớp mũi hơi khoằm xuống của anh. Tôi đã ghi nhớ hình ảnh đôi lông mày nhạt màu của anh xé lên, khiến anh luôn có vẻ lo lắng thường trực. Nhưng khi ánh sáng rọi vào anh theo hướng này, tôi lại nhận ra những nét lạ lẫm.

“Anh cứ tưởng tượng xem Jaxon có thể đã có kế hoạch gì cho cậu ấy,” anh nói. “Cứ xem Jax đã làm em bị thương nặng thế nào trong cuộc tỉ thí kia.”

“Zeke đâu có tìm cách cướp vương miện của ông ta.”

Anh hầm hừ, nhưng tôi không thể trách anh vì đã lo lắng.

“Terebell muốn đuổi họ đi, phải không?” Khi tôi không trả lời, anh lắc đầu. “Sao em chưa làm vậy?”

“Vi em không nỡ.”

“Em không thể liều lĩnh tỏ ra thông cảm với băng cũ của mình được. Đó là băng của Jaxon.” Giọng anh đã khề hơn, gần như lè nhè. “Hãy làm điều em phải làm. Đừng vác gánh nặng của anh trên vai em, *sōtnos*⁽¹⁾ ạ.”

“Trên vai em luôn có chỗ cho anh mà.”

Nghe vậy, Nick mỉm cười và vòng một cánh tay quanh tôi. Tôi không biết mình sẽ làm gì nếu không có anh ở bên. Nếu anh chọn Jaxon, người bạn suốt mười một năm của anh, thay vì tôi.

Cả hai chúng tôi đều không muốn phải đơn độc với ý nghĩ của mình, vì vậy chúng tôi ngồi lại đó, nghỉ ngơi trước đống lửa. Đêm đã trở thành một quãng thời gian đầy nguy hiểm, khi tôi không ngừng đảo đi đảo lại những con đường lẽ ra tôi nên hay không nên chọn. Lẽ ra tôi đã có thể bắn Jaxon ở ngay trong Chắp chính viện. Lẽ ra tôi đã có thể cắt cổ ông ta trong cuộc tỉ thí. Lẽ ra tôi phải có gan để nói với Hộ vương sự thật. Lẽ ra tôi phải làm tốt hơn, nhiều hơn, khác đi.

Tôi cân nhắc đến những điều đã được bàn đến trong cuộc họp, nhưng tôi mệt đến nỗi vừa mới bắt đầu nghĩ thì đã để tuột mất luồng ý nghĩ và chìm vào giấc ngủ. Mỗi lần tôi thức dậy, tôi lại ngỡ Hộ vương đang ở bên mình. Mỗi lần tôi thức

1. Tiếng Thụy Điển: bé cưng.

dây, lò lửa lại tắt thêm một chút.

Arcturus Mesarthim chẳng là gì khác ngoài món nhừ của bà ta. Mỗi câu của bà ta. Tôi nhớ lại cái đêm dài dằng dặc ấy khi mộng hình của chúng tôi chạm vào nhau lần đầu tiên. Nhớ lại xem mình đã cười dễ dàng ra sao khi khiêu vũ cùng hấn trong thánh phòng.

Và cô, cô em của tôi - cô đã cắn câu. Khi hấn ôm tôi, tôi thấy cảm giác đó là thật, nhưng có lẽ tôi đã quá cả tin. Có phải hấn đã làm tất cả theo lệnh Terebell không?

Có phải tôi là một con ngốc không?

Rồi Nick cũng ngủ thiếp đi, và đến lượt lời anh nói lớn vồn trong đầu tôi. *Anh cứ tưởng tượng xem Jaxon có thể đã có kế hoạch gì cho cậu ấy.*

Tôi cũng tưởng tượng. Và trí tưởng tượng đã trở thành kẻ thù của tôi; tâm trí tôi tạo ra những con quái vật từ hư vô. Tôi tưởng tượng ra Scion sẽ trừng phạt chúng tôi ra sao nếu chúng tìm thấy hang ổ nổi loạn của chúng tôi. Nashira sẽ tra tấn những người tôi yêu quý ra sao nếu mục bắt được họ.

Tôi đã cử người đến khu chung cư nơi cha tôi sống. Họ báo lại là có bọn Dân Vệ canh gác ở ngoài. Ông có thể đang ở trong đó, bị quản thúc. Hoặc có lẽ chúng đang đợi tôi.

Một cái điện thoại cài sim rác nằm trong túi áo tôi. Một cách thận trọng, tôi rút nó ra.

Tôi ấn phím đầu tiên, làm màn hình sáng lên. Ngón cái tôi lơ lửng trên phím số tiếp theo. Trước khi kịp ấn vào đó, tôi cất điện thoại đi và đặt đầu xuống. Cho dù cha tôi có còn sống đi chăng nữa thì chắc hấn Scion cũng đang nghe lén đường dây điện thoại của ông. Ông phải quên tôi đi. Tôi phải quên ông đi. Mọi việc phải như vậy.



Phán xử

“Tòa án của Diêm Hậu cho gọi Divya Jacob, một chiêm chuông thuộc đẳng cấp thứ hai, còn gọi là Jacobite. Cô Jacob, cô bị cáo buộc tội danh khủng khiếp nhất: trợ giúp Vua Đồng Nát và mạng lưới của lão trong việc bắt và bán các thấu thị cho Scion, khiến họ bị giam giữ, bắt làm nô lệ, và trong một vài trường hợp dẫn đến cả cái chết, tại đặc khu trừng giới Sheol I. Cho chúng tôi biết cô có nhận tội không, và thanh khí sẽ quyết định sự thật trong lời nói của cô.”

Nữ Hoàng Ngọc Trai, người chủ trì phiên tòa, đang đứng trên sân khấu trong bộ đồ nhung đen thêu ngọc trai, tóc cài một chiếc mũ tròn điệu đà. Ngồi sau lưng bà, tôi cũng ăn vận lịch sự hơn thường lệ: một chiếc áo lụa ngà có tay dài xòe ra; quần cắt may vừa in, và áo khoác không tay bằng nhung đỏ, có thêu những bông hồng và hoa ly bằng chỉ vàng lộng lẫy. Những lọn tóc xoăn của tôi được chải rối một cách cố ý trên vai, và mặt tôi được tô son trát phấn. Tôi cảm thấy như một con búp bê đang được trưng ra triển lãm.

Ivy đứng trước sân khấu trong một chiếc áo vét cũ kỹ. Một bên tay buông thõng vì tay trái nó đang quàng băng. Tay kia bị trói vào lò than bằng dải lụa màu xanh da trời.

“Có tội.”

Ngòi bút của Minty Wolfson chạy sột soạt trên cuốn sổ ghi chép, nhìn như cả thế kỷ nay rồi chưa có ai chạm vào nó. Theo như tôi biết thì mọi phiên tòa của nghiệp đoàn đều phải được ghi chép lại cho hậu thế.

“Cô Jacob, hãy cho tòa biết về mối liên hệ của cô với Vua Đồng Nát.”

Tôi chưa gặp lại Ivy kể từ sau cuộc tỉ thí. Nó đã ở một đơn vị phía Bắc sông, nằm kín trong phòng riêng của mình để tránh bị trả thù. Nó đã mập lên một chút, và tóc nó, hồi ở đặc khu đã bị cạo trụi, giờ đang bắt đầu mọc lại đen óng.

Một cách bình tĩnh, nó kể lại câu chuyện từng kể ở cuộc tỉ thí về việc nó được Vua Đồng Nát nhận vào ra sao, được lão đưa lên làm đồng tử như thế nào, và được lệnh gửi các thấu thị có tài đến chỗ lão để “làm việc”.

Lão đã biến mất sau cuộc tỉ thí, cũng như các đồng minh của lão. Chỉ còn lại Ivy. Đầu mối duy nhất cho chúng tôi biết lão có thể đã đi đâu.

Chúng tôi đang ở trong một tòa nhà bỏ hoang khác, một thánh phòng gần Whitechapel đã bị đóng cửa vì chiếu phim của thế giới tự do. Các chỉ huy cấp cao và hai đồng tử của tôi ngồi hai bên tôi, lắng nghe Ivy kể lại những vụ mất tích đáng ngờ của các thấu thị. Errai Sarin đứng ở một góc đằng cuối thánh phòng, trong khi trên đầu chúng tôi, trong các lô, là mười tám cử tọa khác, những người sẽ đưa tin về phiên tòa cho các thành viên còn lại của nghiệp đoàn.

“Cô thấy là các thấu thị này đang biến mất, và cô đã lo lắng. Cô mách với Rạch Miệng, khi đó là đồng tử tối cao,” Nữ Hoàng Ngọc Trai nói bằng chất giọng trong trẻo, thánh thót của bà. “Chắc hẳn cô coi cô ta là người đáng tin. Cô có thể miêu tả lại mối quan hệ của hai người không?”

“Chúng tôi đã rất gần gũi. Từng là như thế,” Ivy nói. “Đã có lúc chúng tôi không thể sống thiếu nhau.”

“Hai người là tình nhân.”

“Phản đối, thưa Nữ Hoàng Ngọc Trai,” Minty xen vào. “Đó là ám chỉ của bà. Bị cáo không bị bắt buộc phải...”

“Tôi không phiền,” Ivy nói. “Khi gia nhập đám Diêm Binh nó đã phải lòng Hector, nhưng đúng thế. Trước đó chúng tôi đã là tình nhân.”

Minty ném cho Nữ Hoàng Ngọc Trai cái nhìn bực bội, nhưng vẫn ghi lại thông tin đó.

Họ xem xét điều tra của Rạch Miệng về hầm Camden và các thấu thị bị giam cầm mà nó tìm thấy ở đó, và báo cáo của

nó về cho Haymarket Hector. Lòng tham của Hector với món tiền dễ kiếm đã thuyết phục hẳn tham gia chợ xám thay vì xóa bỏ nó.

Tôi đưa mắt liếc về phía Errai, mặc cả một cây đèn, theo thói thường của quân Ranthen. Tôi biết gã chẳng đủ kiên nhẫn để theo dõi tình hình nghiệp đoàn, nhưng tôi nhận thấy cái nhìn dò xét của gã. Gã sẽ báo lại từng từ của phiên tòa với Terebell.

“Cô có biết là các thấu thị bị mất tích đã bị bán cho Scion để kiếm lời cho chủ nhân của cô không?”

“Không,” Ivy đáp.

Minty tiếp tục chép lia lịa như thể tay bà sắp rụng đến nơi.

“Còn ai khác tham gia đường dây đó nữa?”

“Mẹ Bề Trên, tất nhiên rồi. Vô Diện, Quạ Bịp, Phu Nhân Tai Quái, Nữ Hoàng Băng Giá, Jenny Răng Xanh, và Năm Đấm Máu. Cả một vài đồng tử của họ nữa. Nhưng Nửa Xu thì không,” nó nói thêm. “Gã không biết về vụ này.”

Cũng có chút nhẹ nhõm. Nửa Xu rất được yêu mến, và tôi không muốn bằng chứng lại bắt tôi phải trục xuất gã.

“Có lúc nào,” Nữ Hoàng Ngọc Trai nói, “cô thấy Nhiếp Hồn Trắng, nghiệt chủ của I-4, giao du với nhóm này không?”

“Không.”

Trên lô có tiếng xì xào. Tôi túm chặt tay vịn ghế.

Thật khó tin là Jaxon lại không biết về chợ xám, nếu ông ta đã đi lại với tộc Sargas suốt hai thập kỷ.

Nữ Hoàng Ngọc Trai ngần ngừ. “Theo như cô biết thì có thành viên nào của chợ xám có làm ăn với Nhiếp Hồn Trắng hay nhắc đến việc ông ta có liên quan không?”

“Tôi ước gì mình có thể nói là ‘có’,” Ivy lầm lì nói, “nhưng tôi sẽ không nói dối. Rất có thể ông ta có liên quan mà tôi không...”

“Xin cô không vô đoán gì hết,” Chúa Tiêu quát lớn. “Đây là tòa án của Diêm Hậu chứ không phải một buổi xem chỉ tay.”

Con bé cúi gầm đầu xuống. “Dù biết là chẳng có nghĩa

gì," nó nói, giọng cao hơn một chút, "nhưng tôi xin lỗi. Lẽ ra tôi phải làm nhiều hơn. Và sớm hơn."

"Đúng thế, đồ tà chiêm," ai đó quát với xuống chỗ nó. "Mày xứng với cái tên ấy đấy!"

"CẶn bả!"

"Đủ rồi," tôi quát lên lơ.

Một số người im ngay, nhưng chỉ khoảng năm giây sau, những lời chửi rửa lại ném xuống. Sự căm ghét ăn sâu dành cho đám tà chiêm sẽ không thể mất đi chỉ trong vòng vài tuần. Lại thêm một đóng góp về vang nữa của Jaxon cho nghiệp đoàn.

"Trật tự." Nữ Hoàng Ngọc Trai gõ búa. "Các cử tọa *không* được cắt ngang phiên tòa!"

Nghe câu chuyện lần thứ hai cũng không thấy bớt kinh khủng hơn chút nào; tôi tự hỏi sự thật còn nhiều hơn những gì Ivy biết là bao nhiêu. Theo như nó kể thì nó chỉ là một con tốt.

"Giờ thì," Nữ Hoàng Ngọc Trai nói, "thanh khí sẽ quyết định xem bị cáo có thốt ra lời dối trá nào không."

Ognena Maria nhảy xuống từ sân khấu. Bà là một chiêm hỏa, một dạng chiêm sư thông thường chuyên dùng lửa để tìm tới thanh khí. Bà quẹt một que diêm rồi ném vào lò than đã được chất sẵn củi và nồm. Khi lửa đã bén, bà nói, "Lại đây, Ivy."

Ivy nhích về phía lò than. Maria đặt một tay lên bên vai còn lạnh của nó và kéo nó lại gần.

Thanh khí rung động. Maria ghé vào lò lửa sát đến nỗi mồ hôi đọng lấm chấm ở môi trên của bà.

"Tôi không thấy nhiều lắm," bà nói, "nhưng lửa rất sáng và khỏe, và được thắp lên rất dễ dàng. Cô ta nói thật."

Bà vỗ vỗ cánh tay Ivy trước khi quay đi. Ivy co người tránh lò lửa.

"Các chỉ huy cấp cao giờ sẽ bỏ phiếu," Nữ Hoàng Ngọc Trai nói. "Có tội?"

Bà giơ tay lên. Một lát sau, Maria, Tom và Chúa Tiêu cũng giơ tay. Nick, Eliza, Wynn và Minty để nguyên tay.

"Diêm Hậu, lá phiếu quyết định là của cô."

Ivy vẫn cúi gầm mặt. Những vết sẹo rạch khắp làn da nâu mịn của nó. Dấu vết từ sự tàn nhẫn của người Rephaite. Tôi còn nhớ rõ mồn một khi thấy nó đêm đầu tiên ở đặc khu, với mái tóc xanh chói rục và đôi tay run rẩy. Nó là người hay sợ hãi nhất trong số chúng tôi, chính là người đã giúp bán các thấu thị khác làm nô lệ; người đã ở bên tôi trong thời khắc đen tối nhất; người đã sống sót để rọi ánh sáng vào sự đồi bại này.

Tôi cũng đã mất nhiều năm hầu hạ một nghiệt chủ mà tôi không biết rõ bản chất. Tôi đã làm theo lệnh ông ta mà không thắc mắc. Nếu tôi có thể làm việc cho một kẻ phản bội mà vẫn trở thành Diêm Hậu, thì tôi không có quyền tước bỏ của Ivy một vị trí trong nghiệp đoàn vì đã phạm một tội tương tự.

“Tôi phải coi là cô có tội.”

Con bé không giạt mình, nhưng Wynn thì có.

“Dưới trướng những người tiền nhiệm của tôi, một tội danh như thế này sẽ phải chịu án tử,” tôi nói tiếp. Wynn đứng bật dậy khiến chân ghế rít lên. “Tuy nhiên... đây là tình huống đặc biệt. Cho dù cô có biết về việc mua bán với Scion và tìm kiếm sự giúp đỡ đi chăng nữa, cô cũng sẽ chẳng được hỗ trợ gì từ Hội đồng phi Tự nhiên. Tôi cũng tin là tội của cô đã bị trừng phạt đủ bởi thời gian cô sống ở đặc khu trùng giới Sheol I.”

Tiếng ngồi bút lại sột soạt. Tom rướn người về phía tôi.

“Diêm Hậu,” ông thì thầm, “con bé đã rất dũng cảm khi ra thú tội, nhưng nếu *không* có hình phạt nào thì...”

“Chúng ta phải đưa ra một thông điệp rằng việc thông đồng với chợ xám chắc chắn sẽ bị trừng phạt,” Chúa Tiêu nói. “Nếu khoan hồng, cô sẽ cho thấy cô đang coi thường nỗi đau của các thấu thị của mình.”

“Tôi không nghĩ nặng nề đến thế,” Tom nói, mày nhăn lại, “nhưng đúng là cô đang nhẹ tay quá. Mà cô thì không nhẹ tay được.”

“Hector sẵn sàng cắt cổ người khác nếu hắn thấy bực mình,” tôi nhắc họ. “Nếu so với việc đó thì bất kỳ hình phạt nào tôi đưa ra cũng sẽ bị coi là yếu đuối. Tôi không thể thắng.”

Chúa Tiêu liếc nhìn Ivy. “Xử tội chết thì sẽ quá cực đoan,”

ông nói, “nhưng phải đem nó ra làm gương. Nếu cô quá nhân nhượng, các thiếu thị sẽ nghĩ cô cũng sẽ nhân nhượng với bất kỳ tội ác nào.”

Cái nhìn của Wynn đang xuyên thấu tôi. Dẫu có làm gì tiếp theo thì tôi cũng sẽ khiến ai đó tức giận, dù là người trên sân khấu hay trên lô.

“Tôi muốn cô trở thành một thành viên của Nghiệt Hội, Ivy.” Giọng tôi vang vọng khắp thánh phòng. “Tôi sẽ cho cô một cơ hội nữa.”

Con bé ngẩng đầu lên. Maria lăm bầm chữ thề, trong khi Chúa Tiêu lắc đầu và những lời rì rầm giận dữ tràn từ trên xuống.

“Diêm Hậu.” Nữ Hoàng Ngọc Trai đang run lên. “Đây là một quyết định hết sức khác thường. Để các cử tọa nghe rõ, tôi xin được hỏi lại, có phải cô không định đưa ra bất kỳ hình phạt nào không?”

“Lời khai của cô ta đã có vai trò quan trọng trong việc vạch trần chợ xám.” Về phần nộ trên mặt các cử tọa đã bắt đầu khiến tôi nghi ngờ quyết định của mình, nhưng giờ tôi không thể rút lui được nữa. “Nếu không có nó, Mẹ Bề Trên và Vua Đồng Nát có thể sẽ vẫn còn ảnh hưởng ở thành này.”

Tiếng la ó vọng từ lô xuống. “Ai thêm quan tâm chứ?” tôi nghe họ nói. “Con chó cái ấy đã bán đứng chúng ta!”

“Treo cổ nó đi!”

“Cho nó rũ xương ra!”

Đây là những người sẽ đưa tin về phiên xử đầu tiên của tôi dưới tư cách Diêm Hậu. Nếu họ không vừa lòng thì cả nghiệp đoàn sẽ sớm chống lại phán quyết của tôi.

“Ognena Maria đã quyết rằng cô ta thành thật,” tôi nói, “và tôi không thấy có lý do gì khiến bị cáo lại tiếp tục trung thành với Vua Đồng Nát - nhưng vẫn có mối nguy ở đây. Cô ta sẽ bị quản thúc tại một tòa nhà của chúng ta, hoặc bị một chỉ huy coi giữ, trong vòng ít nhất là ba tháng tới.”

Các chỉ huy có vẻ được xoa dịu, tuy còn hơi cay cú, nhưng đám cử tọa vẫn la ó đòi hình phạt nặng hơn. Ivy, nhìn như sắp ngất xỉu, đã bình tĩnh lại đủ để khẽ gật đầu với tôi một cái.

“Phiên tòa kết thúc.” Nữ Hoàng Ngọc Trai gõ búa xuống.
“Divya Jacob, thanh khí xóa tội cho cô!”

Một tràng la ó giận dữ vang lên. Chúa Tiêu cắt dải băng buộc Ivy vào lò than. Khi dải băng rơi xuống, Wynn liền chạy từ trên sân khấu xuống, vòng tay ôm lấy Ivy, và dẫn nó đi xa khỏi những tiếng hò hét từ trên lò.

Chị làm thế là phải. Tốt nhất là nó tránh mặt đi ít lâu trong khi mọi sự yên ắng trở lại. Tôi đang định đứng dậy thì một người mới đến bước từ bên cánh vào, khiến cảnh hỗn loạn ngưng bật.

Tôi nhận ra bước chân thoải mái ấy, đôi ủng da cao gót và cái áo choàng lụa có mũ trùm màu xanh lá cây ấy. Đây chỉ có thể là Jack Hickathrift, nghiệt chủ mới của III-1, người luôn có cả chục các em hâm mộ đeo bám. Gã đã thế chỗ Quạ Bịp sau cuộc tỉ thí. Maria búng ngón tay để tôi chú ý rồi tự chỉ vào mình.

Jack Hickathrift cúi chào thật thấp. “Diêm Hậu.” Giọng gã nhẹ nhàng và êm như mật. “Tôi xin phép.”

“Xin mời,” tôi nói.

Gã đưa một bàn tay ưu nhã lên và hạ mũ trùm xuống, để lộ khuôn mặt thanh tú, xương xương, trắng bóc. Mái tóc dày đỏ sẫm loăn xoăn phủ kín một bên mắt. Mắt kia màu hạt dẻ sáng trong, gần giống màu hổ phách hơn là xanh, viền lông mi dài. Gã mỉm cười với đám cử tọa.

“Xin cảm ơn Diêm Hậu. Lần đầu tôi thấy cô là ở cuộc tỉ thí, còn trước đó thì chỉ được biết đến danh tiếng của cô mà thôi,” gã nói. “Tôi cứ ngỡ mình sẽ quy ngã vì sắc đẹp của cô đấy.”

Chắc hẳn vẻ mặt tôi đã quá rõ ràng. Cả đời tôi chưa từng được ai khen ngợi nhan sắc, chứ đừng nói đến chuyện được khen giữa bàn dân thiên hạ thế này.

“Anh có quý ngã, nếu tôi nhớ không lầm,” tôi nói, gần như không suy nghĩ gì cả, “nhưng tôi không nghĩ là do sắc đẹp của tôi đâu.”

Tiếng cười vang vọng khắp thính phòng. Jack Hickathrift nhăn nhó cười, để lộ hàm răng đều tăm tắp vẫn còn nguyên vẹn sau cuộc tỉ thí. Người gã đầy vết bầm tím vì cuộc chiến,

như tất cả những kẻ sống sót khác, và ai cũng biết giờ gã đã mất ngón cái bàn tay trái.

“Jack, đồ vô lại,” Maria nói, làm bộ giận dữ. “Cậu định quyến rũ Diêm Hậu để lấy lòng cô ấy chắc?”

“Tôi sẽ *không* bao giờ làm một việc như vậy, Maria ạ.” Gã đặt một tay lên ngực. “Tôi yêu bà quá mà.”

“Tôi cũng nghĩ thế đấy.”

Từ trên lô có tiếng huýt sáo trêu chọc vọng xuống. Tôi ngồi thẳng dậy, soạn ra một bộ mặt vui vẻ dửng dưng.

“Cho tôi biết, Jack,” tôi nói, “anh vẫn mở đầu các cuộc gặp mặt với Haymarket Hector theo cách này à?”

“Có thể thế đấy,” gã đáp lại, vẫn tưng tưng, “nếu Hector cũng đẹp lộng lẫy như cô, thưa Diêm Hậu.”

Lúc đầu gã đã khiến tôi bị bất ngờ, nhưng giờ tôi ngồi ngả ra trên ghế, cố không mỉm cười trước sự ranh mãnh của gã. Đây chỉ là một màn diễn, một trò chơi quyền lực mà thôi. “Vì sự tự cao của anh, tôi sẽ cho phép anh tin là lời nịnh đầm của anh có tác dụng,” tôi nói bằng giọng chán chường. “Anh muốn gì?”

Thêm nhiều tiếng cười nữa. Jack nháy mắt.

“Tôi đến để xưng danh trước khi người khác kịp cướp chỗ,” gã nói. “Tôi muốn cai quản I-4.”

“Anh đã làm chủ một khu rồi còn gì.”

“Tôi có tham vọng lớn hơn.”

“Sao anh lại nghĩ mình có thể kiểm soát một khu vực then chốt như vậy?”

“Tôi sống sót sau cuộc tử thí mà vẫn nguyên vẹn. Điều đó chứng tỏ sức mạnh của tôi. Tôi đã cai quản III-1 suốt sáu năm trong khi Quạ Bịp chết chìm trong rượu chè và trác táng.” Gã quỳ một bên gối xuống. “Tôi sẽ toàn tâm toàn ý phục vụ cô và đại nghĩa của cô, thưa Diêm Hậu. Tôi đã giết Mài Dao trong Vòng Hoa Hồng để hấn không tấn công được cô, vì tôi biết cô sẽ là một Diêm Hậu tốt.”

Đúng là gã đã làm vậy. Tôi không hề tin là gã làm vậy để bảo vệ tôi, nhưng gã cũng đã không tìm cách đấu với tôi - ngay cả khi nghiệt chủ của hấn định giết tôi.

“Hãy để tôi tự chứng tỏ mình,” Jack nói. “Hãy để tôi kiểm soát I-4.”

Tôi nhìn các chỉ huy. Maria gật đầu lia lịa, Tom giơ ngón tay cái lên với tôi và cười, còn những người khác thì có vẻ dửng dưng, mà tôi coi điều đó có nghĩa là họ không phản đối gì ghê gớm. Tôi sẽ phải giải quyết việc ai cai quản cái khu mà gã đã bỏ lại, nhưng I-4 cần người đứng đầu hơn.

“Được thôi,” tôi nói. “Jack Hickathrift, tôi tuyên bố anh là nghịet chủ của Tổng khu I, Phân khu 4, có toàn quyền cai trị ở đó chừng nào thanh khí còn cho phép.” Tiếng hoan hô vang dội khắp lô. “Ai sẽ là đồng tử của anh?”

“Việc đó thì tôi sẽ phải trả lời sau, thưa Diêm Hậu. Không phải là tôi chưa nghĩ đến chuyện đó,” gã thêm vào, “nhưng tôi cần, ờ, cân nhắc một vài lựa chọn.”

“Hừm.” Tôi nhướn một bên mày. “Tôi chắc là vậy rồi.”

Jack đi thẳng đến I-4 để xem nó đã thay đổi ra sao kể từ khi Jaxon bỏ đi. Theo lệnh tôi, gã hứa sẽ ra tối hậu thư cho Zeke và Nadine: chuyển đến một nhà an toàn của Nghịet Hội và gia nhập cùng chúng tôi, hoặc tự thân vận động. Dù gì thì họ cũng sẽ phải rời I-4. Tôi đã lần lữa việc không thể tránh khỏi đó quá lâu rồi.

Một vài chỉ huy đã liếc tôi về bất mãn khi tôi đi từ sân khấu xuống. Trong mấy tuần qua, tôi đã nhận ra rằng Nữ Hoàng Ngọc Trai và Chúa Tiêu là hai người cứng nhắc nhất và tuân thủ truyền thống nhất. Tom thì dễ tính hơn so với vẻ bề ngoài của ông. Maria khá là khó đoán, còn Minty thường chọn cách làm sao cho ít gây xúc phạm nhất. Wynn thì luôn tìm cách bảo vệ những người yếu thế.

Thường thường quan điểm của họ sẽ khá cân bằng, nhưng lần này chỉ có Wynn là thực sự ủng hộ phán quyết của tôi đối với Ivy. Chị đã nắm tay tôi và hứa rằng lòng nhân từ của tôi sẽ không bị quên lãng.

Với những người khác, lòng nhân từ không được coi là phẩm chất đáng quý. Tin tức giờ chắc đã lan ra khắp nghịệp

đoàn, cảnh báo với các thiếu thị của tôi rằng Diêm Hậu của họ là kẻ bạc nhược.

Nhưng không thể khác được. Ivy đã chịu đựng đủ cho cả một đời người rồi.

Quay về nhà an toàn, Nick chuẩn bị nấu bữa tối trong lúc tôi chăm sóc các vết thương sau cuộc tử thí. Vết cắt bên sườn tôi đang lên da non, làm tôi ngứa ngáy đến phát điên. Nó nổi lên từ dưới cánh tay xuống hông tôi thành một đường đỏ ửng. Một kỷ vật từ người thầy cũ của tôi. Hộ vương có những vết sẹo còn sâu hơn thế nhiều, hình phạt của hắn vì đã phản bội tộc Sargas - những hình phạt hắn sẽ không phải chịu nếu không vì Jaxon. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy chúng, nhưng tôi đã sờ thấy những lần sẹo ngang dọc trên lưng hắn. Jaxon Hall đã để lại dấu vết trong cuộc đời của tất cả chúng tôi.

Một ngày nào đó, sớm thôi, ông ta sẽ phải trả giá.

Tôi nhìn vào gương và rửa lớp son phấn đi. Bên dưới đó, đôi môi tím tái của tôi như bị bỏng, và mắt tôi cũng thâm quầng. Hàng tuần liền chỉ sống bằng xúp lơng và cà phê đã khiến xương tôi nhô lên sát da.

Đây không phải là khuôn mặt của một thủ lĩnh.

Khi tôi quay đi, trong gương bỗng có ánh phản chiếu lấp lánh. Tôi chạm tay lên sợi dây chuyền đang đeo, sợi dây mà Hộ vương đã tặng cho tôi, với cái mặt hình cánh chim. Nó đã cứu mạng tôi sau cuộc tử thí.

Dưới nhà, Nick đang đứng bên lò đốt củi, khuấy cái nồi hơi bốc nghi ngút, trong khi Eliza gục đầu trên một tờ giấy. Ngay khi tôi bước vào, chị liền ngẩng lên.

"Em," chị lầm bầm nói, "đúng là số đỏ."

"Phải, em vẫn thường nghĩ số mình *sao mà đỏ* thế. Đỏ đến mức bị Scion bắt và bị tống đến một thành phố tù đầy suốt nửa năm. Hãy đóng chai cái số đỏ của em mà bán đi. Kiếm bọn tiền đấy."

Chị bĩu môi. "Chính Jack Hickathrift trứ danh tán em mà em chẳng may mắn xốn xang gì cả. Em biết chị đã mê anh chàng bao lâu rồi không?"

Tôi ngồi xuống. “Chị cứ việc đến xin làm đồng tử của gã, nhưng em nghĩ chị sẽ phải xếp hàng đấy.”

“Thôi, cảm ơn. Chị muốn được là người tình chân chính duy nhất của chàng cơ,” chị ngân nga.

Nghe vậy, tôi thoáng nở nụ cười, nhưng rồi nụ cười lại tắt ngay khi tôi thấy chị đang làm gì. Chị nói đó là một danh sách các địa điểm có lá chắn dò mồi đang được sử dụng. Máy rút tiền, bộ điện thoại, taxi Scion, cửa ra vào của quán ô xi, bệnh viện, trường học, siêu thị và nhà tạm cho người vô gia cư đều đã được báo có thể là những cái bẫy chết người. Không thiếu thị nào có thể đi quanh thành lâu mà không đụng phải một thứ trên danh sách đó.

Nick đưa chúng tôi mỗi người một tách trà và một bát xúp lúa mạch. Ánh đèn dầu bập bùng khiến mặt anh trông nhăn nhúm.

“Trong nghiệp đoàn đang có sự bất mãn, Paige ạ,” anh nói. “Mọi người không hài lòng với phán xét của phiên tòa.”

Ngạc nhiên chưa. “Hector đã cho họ ném mùi máu đổ,” tôi nói, “nhưng họ không được quyền đòi đổ máu. Ivy cần được bảo vệ chứ không phải là trừng phạt thêm nữa.”

“Anh mừng là em đã không hà khắc với con bé. Anh chỉ muốn cảnh báo với em là một số thiếu thị của em không thấy thế.”

“Nếu họ có thể chịu được quyết định của Hector, mà có trời biết các quyết định của hắn đều là rác rưởi cả, thì họ cũng có thể chịu được quyết định của em.”

“Các quyết định rác rưởi của em ấy à?”

Tôi lườm anh một cái. Anh hơi mỉm cười, nụ cười thực sự đầu tiên tôi thấy ở anh từ bao ngày nay.

“Xin lỗi.”

“Chẳng buồn cười gì cả. Khi nào thì Dani xong ca làm?”

“Khoảng một giờ,” Eliza nói.

Tôi xem đồng hồ. Mười một rưỡi. Khả năng Danica có thể khám phá ra điều gì là rất nhỏ, nhưng chị là tay trong duy nhất của chúng tôi: và nếu có ai có đủ quết tâm để tìm ra vị trí nguồn năng lượng của lá chắn dò thì đó chính là Danica Panić.

“Errai đã nói chuyện với anh sau phiên tòa,” Nick nói. “Gã bảo Terebell muốn gặp em đêm nay - lúc nửa đêm. Anh sẽ đi cùng.”

“Tuyệt. Em rất nóng lòng được xem thường suốt một tiếng đồng hồ.” Ngoài các việc khác thì tôi còn phải xin tiền Terebell nữa. “Chỉ có sổ sách đấy không?”

Eliza lôi cuốn sổ cái ra và đẩy nó qua bàn. Tôi xem lướt qua các nguồn thu của chúng tôi. Các khoản thu nhỏ giọt thì đúng hơn, ngoại trừ cục tiền của Terebell và thuế của nghiệp đoàn. Tôi nghĩ lý do duy nhất Hector giàu có một cách dễ dàng như thế là vì chợ xám đã đem lại quá nhiều lợi nhuận.

Tôi đóng cuốn sổ lại. “Đi chuẩn bị cho chính tề nào. Eliza, chị kiểm tra xem Hội đồng Phi tự nhiên đã nộp thuế thuê nhà của nghiệp đoàn chưa nhé?”

“Được.”

Terebell muốn gặp chúng tôi ở một tòa nhà bỏ hoang ở Wapping. Một tay xe ôm trong khu đón chúng tôi ở góc phố. Chúng tôi chưa đi được xa thì các màn hình trên khắp thành bỗng bật sáng; lại sắp có tuyên cáo từ Đại pháp quan vĩ đại của chúng tôi đây. Tôi bảo tay xe ôm dừng lại, và chiếc xe ngoặt vào lề đường. Bên kia sông, Frank Weaver xuất hiện trên màn hình thông báo.

“Hỡi người dân trong thành, Đại pháp quan của các bạn đây,” lão nói. *“Vì lý do an ninh, do một mối nguy mà hiện nay chúng tôi chưa thể nói rõ, lệnh giới nghiêm sẽ được thực thi trong thủ đô từ tám giờ tối đến năm giờ sáng, lệnh có hiệu lực ngay lập tức. Các nhân viên Scion làm việc ca đêm sẽ được miễn trừ, nhưng bắt buộc phải mặc đồng phục và có thể căn cước khi đi lại. Chúng tôi yêu cầu các bạn tin rằng biện pháp khác thường này được đưa ra là để bảo vệ các bạn, và xin cảm ơn sự hợp tác của các bạn. Không có nơi nào an toàn hơn Scion.”*

Lão biến mất, được thay thế bởi hình mỏ neo trên nền trắng. Tôi chỉ còn nghe thấy tiếng thở của mình trong mũ bảo hiểm.

“Ta phải quay lại,” Nick nói. “Ngay bây giờ.”

Khi chiếc xe máy rồ đi, tôi có thể thấy mọi người trên phố đang chỉ trỏ lên màn hình, vẽ giận dữ hằn rõ trên mặt, nhưng rồi họ cũng lục tục quay về nhà.

Tay xe ôm đưa chúng tôi về khu cảng. Đầu tôi quay mòng mòng như một cái máy chạy quá công suất, cố nghĩ cho hết mọi hậu quả có thể nảy sinh từ tuyên bố này. Cộng với các máy quét giấu kín, lệnh giới nghiêm có thể sẽ ảnh hưởng rất nặng nề đến khả năng hoạt động của Nghị Hội.

Eliza ngẩng lên từ đồng thuế khi chúng tôi lao vào.

“Có chuyện gì thế?”

“Lệnh giới nghiêm chính thức,” tôi nói. “Từ tám đến năm giờ.”

“Ôi, không. Chúng không thể...” Chị chốt cửa sổ lại. “Em phải đến gặp quân Ranthen cơ mà?”

“Việc đó phải đợi thôi.”

Chúng tôi khóa kín các cửa, và Nick đi kiểm tra lần cuối. Khi các cửa đã an toàn, anh đến ngồi với chúng tôi bên bàn, trong khi sự nghiêm trọng của vấn đề khiến chúng tôi đều im lặng, chìm đắm trong suy nghĩ riêng.

Trong khi chúng tôi ngồi đó, tôi cố nghĩ xem có cách nào để tránh lệnh giới nghiêm không. Sẽ đặc biệt khó nếu Jaxon đang báo với Scion về hoạt động của chúng tôi. Ông ta biết hết các đường ngang ngõ tắt, ít nhất là ở khu trung tâm. Tôi có thể cử do thám đi tìm những đường hầm mới, những lối mòn ông ta chưa biết, nhưng sẽ không có nhiều lắm. Sự rành rẽ của ông ta về London đã được bồi đắp suốt nhiều thập kỷ nên dày dặn hơn của tôi nhiều.

Cách tốt nhất là di chuyển bằng các đường hầm *bên dưới* thành, nhưng đám móc cớng và bới rác sẽ không cho chúng tôi đi sâu xuống lòng đất. Họ là dân London vô gia cư, phần lớn là vô minh, sống bằng nghề moi móc ở các dòng sông ngầm và cống rãnh của thành để tìm những đồ lặt vặt đem bán. Họ coi các đường hầm dưới London là lãnh địa của mình, coi các nắp cống trên phố là cửa ra vào, và có một giao kèo bất thành văn rằng đó là vương quốc của họ. Chẳng thành viên nghiệp đoàn nào dám xuống đó.

Ai đó hoặc cái gì đó đâm mạnh lên cửa trước. Chúng tôi bật dậy, các bè vong run rẩy xung quanh.

“Dân Vệ.” Nick đã bắt đầu chạy ra. “Chúng ta có thể...”

“Đội đã,” tôi nói.

Hai tiếng rầm rầm nữa. Những mộng trường ngoài kia không phải của con người. Tôi từ từ thả bè vong của mình ra.

“Không. Là quân Ranthen đấy.”

Nick chửi thề.

Tôi bước ra hành lang và hé mở cửa, nhưng vẫn để nguyên dây xích chắn ngang. Những cặp mắt màu lục nhạt lóe lên - ngay trước khi sợi xích bị giật tung ra khỏi khung cửa và cánh cửa bật mở toang hoác.

Cánh cửa đập mạnh vào vai tôi. Tôi chưa kịp hoàn hồn thì một bàn tay đeo găng đã túm lấy ve áo khoác của tôi và ép tôi vào tường, khiến Eliza và Nick hét lên phản đối. Lần đầu tiên kể từ sau cuộc tử thí, hồn tôi tung ra như một sợi dây cao su - chỉ để rồi lại đập vào một mộng trường được bọc giáp kỹ càng và bật trở lại xác tôi. Con đau nóng rực lan lên một bên má tôi và xoáy vào thái dương.

“Giờ thì ta đã thấy,” Terebell Sheratan nói, “đầu tư vào cô là sai lầm thảm hại, mộng hành ạ.”

Mấy Ranthen theo bà ta vào hành lang. Nick chĩa khẩu súng lục vào tay bà ta. “Thả cô ấy ra. Ngay.”

Chỗ đau đang sưng lên không ngừng. Tôi cố không để lộ ra, nhưng mắt tôi bắt đầu chảy nước.

“Nếu cô là người Rephaite thì ta còn có thể châm chước cho sự chậm trễ của cô, nhưng cô lại là phạm nhân,” Terebell nói. Tôi bắt mình phải nhìn thẳng vào mặt bà ta. “Mỗi giây trôi qua là vòng đời của cô bớt đi một giây. Đừng bảo ta là cô không biết xem giờ.”

“Có lệnh giới nghiêm,” Nick nói. “Có hiệu lực ngay trong tối nay. Chúng tôi phải quay trở lại.”

“Điều đó không thể thay thế được nghĩa vụ của cô là đến gặp ta.”

“Bà vô lý rồi đấy, Terebell.”

“Con người mà cũng dùng từ đó thì hay thật,” Pleione

nói. “Giống loài của các ngươi chính là định nghĩa cho từ *vô lý* còn gì.”

Mắt tôi nảy đom đóm. Đúng lúc bàn tay đang giữ tôi siết chặt đủ để khiến tôi bầm tím thì tôi thấy Hộ vương bước qua cửa. Chỉ cần nhìn toàn cảnh chưa đầy một giây, mắt hắn đã rực lửa, và hắn quát Terebell bằng tiếng Gloss. Bà ta quăng tôi, như thể tôi chỉ là một bao bột, về phía Nick, và anh đỡ lấy tay tôi.

“Sao bà dám?” Eliza công phẫn nói. “Bà tưởng con bé chưa bị hành tội đủ trong Vòng Hoa Hồng hay sao?”

“Ngươi không được ăn nói với bá cử theo cái lối đó,” Pleione nói.

Eliza xù lông. Tôi áp tay lên trán, cố bắt con đau biến đi.

“Paige,” Nick khẽ nói. “Em có sao không?”

“Em ổn.”

“Đừng có giả vờ bị ốm,” Errai nhếch môi.

“Errai, thôi đi cho tôi nhờ,” tôi gần lên.

“Ngươi vừa nói gì với ta, người phàm?”

“Tất cả các ngươi, thôi ngay,” Hộ vương xẵng giọng. “Đây không phải là lúc để cãi cọ vặt. Lệnh giới nghiêm cùng với lá chắn dò sẽ ngăn cản hoạt động của nghiệp đoàn nghiêm trọng nếu chúng ta không tìm ra được cách giải quyết.” Hắn đóng cửa lại. “Nghịệt Hội là liên minh của cả quân Ranthen và nghiệp đoàn. Nếu đoàn kết, chúng ta sẽ là mối đe dọa lớn hơn nhiều so với khi chia rẽ. Nếu các người không thấy được điều đó thì đúng là một lũ ngốc.”

Im lặng căng thẳng. Từng sợi lông trên tay tôi đều dựng đứng lên; tôi chưa bao giờ nghe Hộ vương nói về uy quyền như thế trước mặt các Ranthen khác. Nick hạ súng xuống.

“Nếu mọi người đều đã hạ hỏa,” tôi nói, “có lẽ chúng ta có thể bắt đầu buổi họp được rồi.”

Terebell lướt vào phòng khách, theo sau là quân Ranthen. “Đem rượu ra, mòng hành.”

Mặt tôi nóng rực.

“Paige, để anh lấy cho,” Nick nói, nhưng tôi đã đi vào bếp.

Bà ta muốn thấy tôi phản ứng; tôi sẽ không cho bà ta thỏa mãn. Tôi thò tay xuống dưới bồn rửa và lôi ra một chai rượu bà ta đã để lại cho chúng tôi giữ hộ. Tôi đổ đầy năm ly, làm rượu vang đỏ sánh hết cả lên bàn, rồi tu mấy ngụm thẳng từ trong chai.

Rượu đốt cháy họng tôi. Trong hành lang, Nick đứng lẩn quất như một tay vệ sĩ bên ngoài cửa phòng khách. Khi chúng tôi định bước vào, Lucida Sargas chặn chúng tôi lại.

“Một mình thôi,” bà ta nói.

Nick nhúu mày. “Sao cơ?”

“Bá cử muốn nói chuyện riêng với Diêm Hậu.”

Eliza đối mặt với bà ta. Chẳng phải dễ dàng gì, vì chị thấp hơn đến một cái đầu. “Chúng tôi là đồng tử của Paige. Điều cô ấy cần biết thì chúng tôi cũng cần biết.”

“Nếu các người muốn có tiền cho cuộc cách mạng của mình thì không.”

“Bà định nói là cuộc cách mạng của *chúng ta* ấy hả?”

Tôi chạm vào vai Eliza. “Đừng lo. Để sau em sẽ kể cho hai người.”

Cả hai đều có vẻ không vui, nhưng họ lùi lại. Tôi chìa một ly rượu ra cho Lucida.

“Ta không uống,” bà ta nói với một nét gằn giống một nụ cười. “Cô thấy đấy, ta đã thoát những vết sẹo. Cô sẽ thấy là bọn họ đều khó chịu khi không có rượu để xoa dịu cơn đau.”

“Thế mà tôi cứ tưởng đó chỉ là tính cách của họ,” tôi nói.

Bà ta nghiêng đầu. “Đó có phải là một câu ‘đùa’ không?”

“Không hẳn.”

Dựa khay rượu vào hông, tôi mở cửa phòng khách ra. Đầu tôi vẫn đau như búa bổ, chân thì đi không vững. Tôi thường có thời gian chuẩn bị trước khi mộng hành, nhưng cú sốc khi bị mộng trường của Terebell áp đảo đã khiến tôi bất ngờ xuất hồn.

Errai đứng bên cửa sổ. Pleione đang thôn thọc trên trường kỷ (hình như mục ta không ngồi bao giờ, Pleione ấy; mục chỉ toàn *thôn thọc*), trong khi Hộ vương đứng im như tượng ở góc nhà, lưng tựa vào tường. Trong số họ còn có cả

một người lạ mặt nữa: phụ nữ, da tuyền màu bạc và đầu trọc, giống Errai.

Terebell, đang đứng bên lò lửa với tư thế thẳng đuồn quen thuộc, cầm lấy ly rượu và đưa nó lên môi.

“Arcturus,” bà ta nói, “ngài nên uống đi.”

“Tôi chịu được.”

Tôi dần cái khay xuống hơi mạnh tay quá. Terebell nốc một hơi cạn nửa ly rượu.

“Đây là Mira Sarin,” bà ta nói. “Một Ranthen nữa. Cô ta đã lưu vong nhiều năm nay.”

Tôi hơi cúi đầu chào người lạ mặt, và cô ta cũng đáp lại cử chỉ đó. Cặp mắt màu vàng anh thảo của cô ta, to và cách xa nhau, giống của Errai, cho thấy cô ta vừa ăn một ngoại cảm.

“Ta cho gọi cô đến để cho cô biết rằng chúng ta sắp ra đi,” Terebell nói.

“Đi bao lâu?”

“Lâu đến chừng nào cần thiết.”

“Vì sao?”

Bà ta đến bên ô cửa sổ gần nhất. Các Ranthen khác nhìn theo bà ta. “Chúng ta đã tìm thấy các nhóm nhỏ Rephaite sẵn sàng cùng chúng ta đối đầu với tộc Sargas, cả ở đây lẫn ở Âm Gian,” bà ta nói. “Họ đã yêu cầu chúng ta chứng tỏ quyết tâm gây chiến trở lại trước khi họ chấp nhận tham gia cùng chúng ta. Để làm được điều này, chúng ta phải thuyết phục một thành viên có ảnh hưởng trong sáu gia tộc đó tham gia cùng - tốt nhất thì là một Hộ vương, tiền nhiệm hoặc đương nhiệm, vì họ là trưởng tộc.”

“Những người lưu vong sau cuộc chiến có thể sẽ ủng hộ đại nghĩa của chúng ta,” Lucida nói, “vì vậy chúng ta sẽ đến gặp họ trước. Đầu tiên chúng ta sẽ tìm Adhara, Hộ vương đã bị trục xuất của tộc Sarin, người được đồn là có ủng hộ quân Ranthen. Mira biết vị trí của bà ta trong Âm Gian.”

Tôi nâng một ly rượu lên. “Thế nếu không có tác dụng thì sao?”

“Phải có tác dụng,” Hộ vương nói.

Yên tâm thật.

“Sẽ có lợi cho đại nghĩa của chúng ta nếu chúng ta có thể thuyết phục các đồng minh tiềm năng rằng cô là một đối tác trung thành và có khả năng,” Terebell nói tiếp. “Rất nhiều người bạn cũ của chúng ta ghê tởm khi biết chúng ta phải làm việc với con người, vì những gì đã xảy ra... lần trước.” Mặt bà ta trở nên lạnh lùng hơn.

“Các vị muốn tôi chứng tỏ lòng trung thành bằng cách nào?”

“Hãy cho chúng ta thấy là cô sẵn sàng làm bất kỳ điều gì cần thiết để thúc đẩy phong trào này.” Bà ta trao ly rượu không lại cho tôi. “Ta được biết là cuối cùng cô cũng đã thay thế tên đại phản nghịch. Ta đoán cô cũng đã cho đuổi các thành viên còn lại của Bảy Ân, theo lệnh của ta.”

“Jaxon đi rồi, Terebell. Ông ta sẽ không quay trở lại nữa đâu,” tôi đáp, hy vọng bà ta sẽ không để ý sự lẩn tránh của tôi. “Chúng ta cần tập trung vào việc vô hiệu hóa lá chắn dò, nếu không chúng tôi sẽ không thể rời nhà, chứ đừng nói gì đến chuyện châm ngòi cuộc nổi dậy. Hộ vương nói có thể nó được cấp năng lượng bằng kỹ thuật tâm linh, và chúng tôi đã có một danh sách những nơi chúng tôi biết là có giấu máy quét, nhưng chúng tôi cần thêm thông tin.” Không thấy ai trong số họ mở lời, tôi mím môi. “Lucida, bà là người tộc Sargas. Chắc hẳn bà *phải* biết chút gì đó chứ. Bà có biết tại sao chúng lại đưa lá chắn dò ra sử dụng sớm hơn dự kiến không? Cái gì cung cấp năng lượng cho nó?”

Lucida quay đi. Tôi nghĩ chắc bà ta không thích phải nhớ lại mình thuộc về gia tộc nào.

“Chỉ có các huyết bá mới biết lá chắn dò hoạt động ra sao,” bà ta nói. “Có lẽ là cả Tổng Chỉ huy nữa. Còn về lý do họ tăng số máy quét thì ta chỉ có thể đoán là họ muốn thắt chặt quyền kiểm soát thủ đô để đối trọng với mối đe dọa từ Nguyệt Hội.”

“Hạt nhân của lá chắn dò có lẽ được nạp năng lượng từ một cục pin tâm linh: một con oan bên trong lớp vỏ bọc vật chất,” Mira Sarin nói. Giọng cô ta nhẹ nhàng nhưng lạnh tanh.

“Cục pin sẽ kiểm chế và truyền năng lượng do con oan tạo ra. Một điều đáng suy nghĩ đấy.”

Pin tâm linh. Tôi nhớ hồi ở đặc khu có thấy chúng. Người Rephaite dùng chúng cấp điện cho các hàng rào để bất kỳ thú thị nào chạm vào cũng sẽ bị sốc, hoặc để tạo ra các khóa móc không thể mở nổi cho tới khi con oan bị đuổi đi. Tôi cố không nghĩ đến Sebastian Pearce, hồn của nó đã bị dùng để làm một cái khóa.

“Cứ cho đó *đúng* là một cục pin tâm linh đi,” tôi nói. “Làm sao để phá được nó? Bằng cách đuổi con oan đi - hay phá hủy lớp vỏ bọc?”

“Ta nghĩ là cách nào cũng được.”

“Đúng là báng bổ,” Errai lầm bầm. “Ghép năng lượng tâm linh với máy móc của con người... tộc Sargas vẫn tiếp tục gây ô nhiễm cho chúng ta.”

“Máy móc của con người thì làm sao?” tôi nói.

“Chúng đầu độc không khí và làm đất nhiễm khuẩn. Chúng dùng nhiên liệu làm từ các vật chất thối rữa. Chúng thô kệch và phá hoại. Bất chúng kết hợp với năng lượng của thanh khí là một điều ô uế.”

Nghe gã nói vậy, tôi chẳng biết cãi lại ra sao.

“Errai nói đúng. Ta ủng hộ đề nghị của cô là loại bỏ hạt nhân lá chắn dò,” Terebell nói với tôi, “nhưng ta muốn cô xin phép ta trước khi cô có bất kỳ hành động nào.”

“Vậy bà có phải xin phép tôi trước khi quyết định không?”

“Cho tới khi nào cô cấp tiền cho quyết định của ta như ta cấp tiền cho cô hiện nay thì mới được.” Bà ta quay lưng lại với tôi. “Cô có thể liên lạc với ta qua Lucida, người sẽ ở lại đây. Các Ranthen còn lại sẽ cùng ta tới Âm Gian.”

“Hộ vương là huấn luyện viên giỏi nhất của chúng tôi,” tôi nói. “Tôi muốn ngài ấy ở lại với Nghiệt Hội hơn. Và tôi sẽ cần ngài ấy giúp nếu tôi định mộng hành trở lại.”

“Ta sẽ chấm dứt việc tập luyện của cô với Arcturus.”

Tôi nhìn hăn, rồi nhìn lưng bà ta. “Cái gì?”

“Cô nghe ta nói rồi đấy. Nếu cô cần được trợ giúp cho công năng của mình, cô có thể nhờ Lucida.”

Hộ vương vẫn nhìn chằm chằm vào lò lửa. Tôi nhận thấy mạch đập của mình rõ mồn một. “Lucida không huấn luyện thấu thị.”

“Đúng thế,” Lucida bình thản nói, “nhưng ai cũng phải bắt đầu từ đâu đó.”

“Tôi không biết các tân binh của tôi sẽ phản ứng với bà thế nào. Tôi biết rõ họ phản ứng với Hộ vương ra sao - họ tôn trọng ngài ấy - và tôi cần sự chắc chắn đó. Mọi việc sắp trở nên rất khó khăn với họ, với lệnh giới nghiêm và lá chắn dò.” Tôi quay sang nhìn hắn. “Hộ vương, chúng tôi cần ngài ở đây.”

Giọng tôi đều đều, nhưng vẫn nghe quá giống một lời cầu xin. Terebell nhìn hắn.

“Ta phải làm theo lệnh bá cử,” cuối cùng Hộ vương nói.

Mấy tiếng ngắt ngứ đó đã rút hết mọi sức lực trong tôi.

Chỉ một cái nhìn, hắn đã thuộc về bà ta.

Với Terebellum Sheratan, cô chỉ là một quân tốt tiện lợi trong một trò chơi cũ rích. Tôi đã bóp nghẹt giọng nói đó suốt mấy ngày nay, nhưng giờ nó lại tràn ngập tai tôi. Arcturus Mesarthim chẳng là gì khác ngoài món nhử của bà ta. Mỗi câu của bà ta.

Lẽ ra tôi không bao giờ nên đến tìm hắn. Hắn đã sẵn lòng nhìn tôi bị xấu hổ trước mặt họ, sẵn lòng xem thường lệnh của tôi trước mặt Terebell trong khi bà ta lẽ ra phải là thủ lĩnh ngang hàng với tôi, và bỏ mặc tôi xử lý Nghiệt Hội một mình trong lúc họ đi lo công chuyện của người Rephaite.

“Sau bốn đêm nữa chúng ta sẽ ra đi,” Terebell nói.

Bà ta bước ra. Errai mở cửa cho bà ta, và quân Ranthen lần lượt đi vào hành lang, để lại bầu không khí lạnh lẽo phía sau. Trước khi đi ra, Mira Sarin liếc tôi một cái rất nhanh, ánh nhìn tôi không hiểu nổi.

Chỉ còn Hộ vương ở lại. Hắn đóng cửa, khiến chúng tôi chìm trong bóng tối.

“Mùi em đang chảy máu kìa.”

“Em biết.”

Thực ra tôi không biết, nhưng giờ tôi đã nếm thấy vị máu.

“Errai báo cho chúng ta là em đã chọn nghiệt chủ mới cho I-4, nhưng nghi lễ rất tùy tiện và thái độ của chính em

trong toàn bộ quá trình đó cũng rất tung tung và... không đứng đắn.” Hấn nhìn tôi. “Em có phủ nhận điều đó không?”

Lẽ ra tôi đã phải đoán được là Errai sẽ tìm được cái để chê trách. “Nói mạn phép, nhưng chẳng ai trong số các vị biết tí gì về chính trị nghiệp đoàn cả. Chính vì thế các vị mới cần đối tác con người.”

“Em chọn người thay thế bằng cách nào?”

“Theo truyền thống. Ung viên đầu tiên tự ra mặt trước Hội đồng Phi tự nhiên sẽ được cân nhắc cho vị trí đó. Trong trường hợp này, Jack Hickathrift đã tự tiến cử với em, và em nghĩ gã là người phù hợp.” Tôi hếch cằm lên. “Nghe này, lý do Errai coi chuyện đó là ‘không đứng đắn’ là vì Jack đã mào đầu bằng cách tán tỉnh em.”

Mắt Hộ vương tối sầm lại. “Ta tin vào phán xét của em. Nhưng Errai thì không.”

“Nếu Terebell muốn em tra hỏi tất cả các ứng viên thì lẽ ra bà ta phải nói trước.” Tôi cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng ruột gan tôi đang sôi sùng sục. “Em biết rõ nghiệp đoàn. Em biết nó hoạt động như thế nào.”

“Đó không phải là mối băn khoăn duy nhất của bà ta. Nếu bà ta phát hiện ra em vẫn chưa trực xuất Bảy Ấn...”

Con giận bùng lên đốt cháy lòng kiên nhẫn của tôi. “Em phát ngấy việc phải cung cúc chạy theo nỗi ám ảnh của Terebell với Jaxon rồi. Em xin lỗi nếu việc công khai phản bội ông ta là không đủ để cho thấy em đã quay lưng lại với ông ta. Hay việc liều mạng ở đặc khu không chứng tỏ lòng trung thành của em với đại nghĩa. Có lẽ em không phải là lựa chọn thích hợp.” Tôi chìa một cái ly ra. “Uống rượu chứ, huyết phò mã?”

“Thôi đi, Paige.”

“Ông chưa bao giờ dám bảo Terebell *thôi đi*, phải không?” Phải cố gắng lắm tôi mới không lớn tiếng. Từng tiếng tôi thốt ra đều run run. “Đồ hèn hạ khốn kiếp. Bà ta hạ thấp tôi, coi tôi như bồi bàn mà ông chẳng làm gì cả. Không những thế, ông còn biến tôi thành con ngốc cho toàn bộ quân Ranthenn thấy. Ít nhất giờ tôi cũng biết tôi đang đứng đầu rồi.”

Hộ vương cúi đầu xuống để chúng tôi ở ngang tầm mắt nhau. Một con run rẩy chạy dọc sống lưng tôi.

“Nếu ta ra mặt ủng hộ em quá lộ liễu,” hắn nói, giọng rung lên từ sâu trong ngực, “em sẽ phải trả một cái giá cao hơn là lòng tự ái bị tổn thương nhiều. Nếu em nghĩ rằng ta thích thú vì phải đeo tấm mặt nạ này thì em lầm rồi.”

Giọng hắn không trở nên gay gắt, nhưng trong sự nhẹ nhàng vẫn có chút kìm nén.

“Em không biết ông thích gì.” Tôi nhìn thẳng vào mắt hắn. “Em cần ông ở đây. Ông biết chúng ta đang đối mặt với điều gì.”

“Nếu ta cứ nài nỉ việc đó, bà ta có thể sẽ không bao giờ cho ta gặp em nữa.”

“Đừng giả vờ là ông có quan tâm, Arcturus. Em biết ông là cái gì.”

Mắt hắn hơi nheo lại. “Ta là cái gì,” hắn nói, giọng hắn như mời mọc. Mời tôi giải thích.

Lời buộc tội đã nằm ở đầu lưỡi tôi. Tôi đã sẵn sàng nhắc lại như vệt từng lời cảnh báo của Jaxon.

Món nhử. Mời câu.

“Nếu ông chỉ định nói với em là ông *không thể* làm được những gì, thì đi đi,” cuối cùng tôi nói. “Đi lo việc Rephaite của ông đi. Đến Âm Gian đi, và để mặc em tự cai quản cái hội này theo cách của em.”

Hộ vương quan sát tôi. Tôi không rời mắt khỏi hắn, nhưng tim tôi đập chặt chững.

“Ta không thể đoán được em nghĩ là em biết gì về ta,” hắn nói, “nhưng hãy nhớ điều này, Paige. Tộc Sargas muốn em bị đơn độc. Chúng muốn chia rẽ Nguyệt Hội. Chúng muốn reo rắc mầm nghi ngờ. Đừng chứng tỏ với chúng là con người và Rephaite không thể liên minh.”

“Đó là một mệnh lệnh,” tôi nói.

Vai tôi gồng lên. Im lặng một thoáng, Hộ vương nói, “Xin nghe lệnh, thưa Diêm Hậu.”

Khi hắn bước ra, huyền quang của chúng tôi tách rời. Tôi khụy xuống ghế và gục đầu vào giữa hai bàn tay.



Vance

29 THÁNG MUỖI MỘT, 2059
TẾT THÁNG MUỖI MỘT

Tôi đang mất hần. Từng chút, từng chút một, hần đang tuột dần khỏi tay tôi. Chúng tôi là cầu nối giữa nghiệp đoàn và quân Ranthen, và trừ phi tôi có thể giữ gìn mối quan hệ này bằng cách nào đó, tất cả những gì chúng tôi đã cùng nhau xây dựng sẽ bắt đầu sụp đổ. Nghiệp Hội sẽ không thể sống sót.

Danica về lúc hơn một giờ sáng, trong bộ đồ bảo hộ chỉ vẫn mặc đi làm, và giậm đôi ủng mũi thép để giữ tuyết. Tôi đang ôm cái đầu nhức nhối bên lò lửa, mắt cay sè.

“Cho em tin tốt gì đi,” tôi nói.

“Được. Tôi nghĩ tôi tìm ra hạt nhân của lá chắn dò rồi.”

Tôi ngồi dậy. “Chị nói nghiêm túc đấy chứ?”

“Tôi có lòng dạ nào đâu mà đùa. Cậu muốn nghe nốt cả tin xấu không?”

Tôi vẫn còn đang chao đảo vì tin tốt. “Chị nói đi.”

“Nó nằm dưới lòng đất. Và cơ sở đặt nó có lẽ sẽ được canh gác cực kỳ cẩn mật.”

Tôi đánh thức những người khác dậy; họ cần nghe chuyện này. Mấy phút sau, bốn người chúng tôi đã ngồi trong phòng khách. Danica cởi dây ủng và tháo bím tóc ra.

“Rồi. Tay quản đốc ngu ngốc của tôi có nhiệm vụ gì đó trong việc lắp đặt các máy quét lớn. Hôm nay lão nhận được tin là hạt nhân cần bảo trì lần đầu tiên trong năm. Tôi không được chọn để làm việc đó,” chị nói, trả lời luôn câu hỏi đã bật lên lưỡi tôi, “nhưng tôi nghe lỏm được lão nói chuyện với nhóm được chọn. Tôi biết nó ở đâu.”

“Nói tiếp đi,” tôi bảo.

“Có một nhà kho ở II-1, nằm trên đỉnh cơ sở đó.” Tôi không quen khu này lắm, nhưng tôi có thể tìm ra những người biết rõ nó. “Ở trong có một cửa lật dẫn đến hạt nhân. Trong lúc họ bảo trì, báo động sẽ được tắt. Nhưng có một vấn đề: việc bảo trì sẽ chỉ mất một ngày thôi, và họ đang làm ngay lập tức. Trong hôm nay.”

“Và cô vẫn không biết hạt nhân là *cái gì* phải không?” Nick hỏi.

Danica nhún vai. “Tôi đoán nó là thứ gì đó không ổn định, vì thế nó mới được cất dưới lòng đất. Tuy thế,” chị nói tiếp, “đây sẽ là cơ hội để ta tìm hiểu. Nếu các cậu đi ngay hôm nay, khi ở đó có các kỹ sư đang làm việc, Paige có thể nhập hồn vào một người trong họ và đích thân nhìn xem.”

“Dani,” tôi nói, “chị đúng là thiên tài.”

“Nói thật là ai cũng có thể nghe trộm mấy thằng đàn trong ban của tớ.” Chị chùi hai bàn tay đầy dầu nhớt lên bộ đồ bảo hộ. “Tớ đi ngủ đây. Mai còn phải đi làm ca sớm.”

Cầu thang kéo kẹt trong lúc chị lê bước lên tầng, để chúng tôi lại nghiền ngẫm các phương án của mình.

“Chúng ta phải quyết định thật nhanh,” tôi nói. “Hạt nhân có thể sẽ không cần được bảo trì trong nhiều năm nữa. Đây có thể là cơ hội duy nhất của ta.”

Nick xoa xoa cằm. “Anh không biết nữa. Có vẻ dễ dàng quá.”

“Chúng không biết về Dani. Nếu có một tí may mắn nghi ngờ nào thì điệp viên hai mang đã báo ngay với Hộ vương rồi.”

Chúng tôi đã có một manh mối. Tôi cần nén sự phấn khích và suy nghĩ thật thấu đáo, vì nếu chúng tôi làm điều này, thì đây sẽ là lần đầu tiên chúng tôi tấn công trực tiếp cơ sở hạ tầng của Scion. Sẽ rất liêu lĩnh, nhưng việc này có thể sẽ có tính quyết định đối với Nghị Hội.

“Em muốn Maria và Chúa Tiêu giúp chúng ta quyết định.” Tôi đứng dậy. “Jimmy Quỷ nữa - đó là khu của ông ta. Phải đảm bảo là ông ta không say mềm đấy nhé.”

Eliza lấy điện thoại từ trong túi ra. Ở trong bếp, tôi lục ra một tấm bản đồ chi tiết về khu vực đó.

“Paige,” Nick nói, “chúng ta có nên xin phép quân Ranthenn không?”

Tôi ngần ngừ.

“Không,” tôi nói. “Nếu muốn được Terebell tin tưởng, em cần chứng tỏ là em có thể tự đưa ra các quyết định, và các quyết định đó sẽ có hiệu lực. Bà ta đâu có xin phép em khi quyết định điều gì đó.”

“Bà ta có thể cắt nguồn tiền của ta nếu có gì đó không ổn.”

“Nếu đúng thế thì em sẽ vạch mặt trò bịp của bà ta. Bà ta cũng cần chúng ta.” Tôi vói lấy đôi găng tay. “Đi thôi.”

Chúng tôi gặp những người khác ở khu ổ chuột của đám cu li. Maria và Chúa Tiêu đạo trong một túp lều trống cùng với Jimmy Quỷ mặt mày xám ngoét, nghiệt chủ của II-1. Tóc ông ta rối bù và người ông ta thoảng mùi rượu, vẫn như mọi khi, nhưng ít ra ông ta còn đứng thẳng.

“Chào buổi chiều, thưa Diêm Hậu,” ông ta lè nhè.

“Đang là hai giờ sáng, Jimmy ạ.” Hơi thở tôi phà ra trắng xóa, dày đặc. “Chúng tôi nghĩ là chúng tôi đã tìm thấy hạt nhân của lá chắn dò.”

“Nhanh đấy nhỉ,” Maria nói.

Tôi kể lại với họ những gì Danica đã nói với chúng tôi. Chúa Tiêu nhú mày lắng nghe.

“Chúng ta cần hành động ngay,” Maria lập tức nói. “Nếu chúng ta có thể khử thứ này thì liệu như vậy cũng đáng.”

“Tôi đồng ý,” tôi nói. “Jimmy, đây là khu của ông. Ông có bao giờ để ý thấy có hoạt động của Scion quanh cái nhà kho này không?”

“Thường thì không,” Jimmy dụi mắt đáp, “nhưng từ hôm qua đến giờ có cả đám Dân Vệ bu quanh nó.”

Tôi trải tấm bản đồ xuống sàn giữa chúng tôi, và Jimmy miêu tả những gì chúng tôi sẽ gặp phải. Nhà kho không chỉ bị canh gác mà còn được một hàng rào bao quanh, và chỉ có một cổng ra vào duy nhất. Nó quá cao để trèo qua, thép mắt cáo quá cứng để cắt, và nếu tiến lại từ ngoài phố, chúng tôi sẽ chỉ

có thể bị bắn mà thôi.

“Nhưng có một cách khác, thưa Diêm Hậu.” Jimmy nhe hàm răng ố vàng vì rượu ra với tôi. “Một cách để cô vào trong mà không bị phát hiện... nhưng có họa là điên mới dám thử.”

Tôi cúi lại gần hơn. “Cứ cho là tôi điên đi.”

“Rồi. Cô biết dạo này trời lạnh sun vùi thế nào chứ?” Tôi gật đầu. “Có một cái thang hàng đẳng sau nhà kho dẫn xuống sông Thames. Thường thì sẽ không thể tới được cái thang đó, nhưng vì thời tiết thế này nên sông chỗ ấy đã đóng băng cả rồi.”

Tôi nhướn mày lên. “Ý ông là chúng tôi đi *ngang qua* mặt băng ấy à?”

“Đúng là một ý tưởng điên rồ,” Maria nói, vẽ ấn tượng.

“Điên rồ,” tôi thừa nhận, “nhưng không tệ đâu.”

Hai bàn tay tôi đang áp vào nhau, nên tôi cảm nhận được cả mạch đập ở đầu ngón tay. Tôi đã chiến đấu để trở thành Diêm Hậu, để có thể tự đưa ra các quyết định, nhưng giờ tôi phải tin là mình có thể đưa ra những quyết định đúng đắn.

“Cái thang dẫn lên một khe hở bị che lấp bên dưới hàng rào. Bọn nghiện trong khu đã đào cái khe đó cách đây mấy năm,” Jimmy nói. Một ngón tay cái bắn của ông ta gõ gõ lên vị trí trên bản đồ. “Tôi có thể cử đến cho cô một tên biết chính xác nó nằm ở đâu. Có thể là điên thật, nhưng tôi đoán đó là cách duy nhất cô có thể vào mà không bị phát hiện.”

Tôi đang nhanh chóng bị thuyết phục bởi ý tưởng này. “Sẽ có liên tiếp các bữa tiệc Tết tháng Mười một; Weaver sẽ phải cho tạm hoãn lệnh giới nghiêm thôi. Như vậy chúng ta sẽ có kha khá vỏ bọc,” tôi nói. Mọi người gật đầu. “Tôi đề nghị chúng ta cử đi một đội nhỏ có vũ trang - ngay trong hôm nay. Chúng ta sẽ xuống cơ sở dưới lòng đất, xác định vị trí ‘hạt nhân’ này, phá hủy nó nhiều hết mức có thể - hay ít nhất cũng tìm hiểu xem nó là cái quái gì - rồi chuồn sớm.”

“Khi em nói là *chúng ta*...” Eliza mở lời.

“Em sẽ dẫn đầu cả đội.”

Mọi người liếc nhau. “Paige,” Nick nói, “em còn nhớ ta đã nhất trí thế nào chứ. Về việc em ở lại sau chiến tuyến ấy.”

“Dani nói em có thể nhập hồn vào một kỹ sư để xem xét bên trong cơ sở đó. Em có mặt trực tiếp sẽ tốt hơn.”

“Em chưa sử dụng công năng của mình theo cách đó từ sau cuộc tử thí. Nếu em cứ khẳng khẳng đòi đi thì hãy bảo Hộ vương luyện tập cho em trong hôm nay đã.”

“Không được.”

“Tại sao không?”

Tôi nhìn anh một cái ý nói chúng tôi sẽ bàn chuyện đó sau. Miệng anh mím lại, nhưng anh không gắng hỏi gì thêm.

“Em cần chứng tỏ rằng em không chỉ dùng nghiệp đoàn làm bia đỡ đạn,” tôi nói. “Rằng em cũng sẵn sàng liều mạng. Em sẽ không làm theo cách của Hector, đứng xa một quãng an toàn. Em không thể.”

Anh không phản đối gì thêm nữa.

Tiếp theo là vấn đề ai sẽ đi cùng tôi. Maria xung phong đầu tiên. Ba chiêu hồn, để chúng tôi có thể gọi các vong mạnh đến giúp nếu cần thiết, và ba thiếu thị khác đã được Hộ vương huấn luyện vượt bậc. Một khán sư trong khu đó, do Jimmy cử tới, sẽ giúp chúng tôi ra và vào.

“Anh cũng sẽ đi cùng,” Nick nói.

Eliza gật đầu. “Cả chị nữa. Bọn chị là đồng tử của em mà.”

“Em không thể liều lĩnh để cả hai người bị bắt.” Tôi nhìn hai người. “Eliza, em nghĩ một tiên tri sẽ có ích hơn cho nhiệm vụ này. Em sẽ đưa Nick theo. Chị có thể sắp xếp đường thoát cho bọn em.”

Chị khoanh chặt tay lại.

“Thôi được,” chị nói.

Chị đã đợi hàng tuần để có cơ hội tỏa sáng, nhưng tôi không thể đưa chị vào đội chỉ để cho có.

“Tôi sẽ bảo Tom kiểm tra điềm báo, thưa Diêm Hậu,” Chúa Tiêu nói. “Thanh khí có thể sẽ dẫn đường cho chúng ta.”

“Còn trong lúc đó tôi sẽ cố kiếm ít chất nổ,” Maria nói. “Tôi nợ Vance một chút đau đớn.”

Bình minh ló dạng, được bao bọc bởi sương mù. Mặt trời tỏa

sáng như một đồng xu bạc sau lớp mây quẩn kín như gạc, và khắp London, người người đang hát những bài ca vui nhộn quanh đàn piano và chúc nhau Tết tháng Mười một vui vẻ. Hình ảnh Đại pháp quan đầu tiên, James Ramsay MacDonald, được treo trên tất cả các tòa nhà. Đại pháp quan của Pháp đã được mời đến nhân dịp Tết, nhưng theo ScionEye ông ta đã bị ốm. Tôi cứ nghĩ Ménard phải ốm sắp chết thì mới bỏ lỡ một sự kiện như thế này, nhất là vì các chuyến thăm của ông ta luôn được đưa tin rầm rộ, nhưng không còn thời gian để tôi ngẫm nghĩ về việc này nữa.

Suốt cả ngày, chúng tôi chuẩn bị cho nhiệm vụ sắp tới. Chúa Tiêu, là chỉ huy giữ vai trò tuyển mộ, đã tập hợp một nhóm thâm nhập và chỉ dẫn cho họ. Một nhóm tiếp viện sẽ sẵn sàng làm nghi binh nếu có gì đó không ổn. Tôi lập đường đi ngang qua mặt bằng, dựa vào những gì Jimmy đã cho chúng tôi biết.

Nick đã nói đúng về công năng của tôi. Tôi có thể cần đến nó, nhưng tôi đang xuống sức kinh khủng. Tôi nuốt con tịt ái và thử sợi dây vàng - không có tiếng trả lời.

Nếu Hộ vương muốn chơi kiểu này thì cũng được thôi. Dù hẳn có đến được đi chẳng nữa thì cũng rất có thể hẳn sẽ báo ngay kế hoạch của chúng tôi cho Terebell biết. Tôi thử luyện tập một mình trong chốc lát, cố nhập hồn vào mấy con chim. Đến gần cuối ngày tôi mới nhập được vào một con ác là và mua vui cho Nick bằng cách bắt nó đậu lên đầu anh. Nhưng con đầu đầu kéo theo sau đó thì chẳng vui tẹo nào.

Chúng tôi lên đường khi bóng chiều buông xuống. Cả đội tập trung ở quận Vauxhall, ở một quán ô xi đã bị đóng cửa, xây liền vào cửa vòm của đường tàu. Nick phát cho mọi người mấy bộ đồ bảo hộ cũ của Scion.

"Ở Old Spitalfields thứ gì cũng có," anh nói khi tôi ném cho anh cái nhìn dò hỏi. Tôi đang kéo khóa bộ đồ của mình thì Maria bước vào.

"Thằng con buôn khốn kiếp ấy hết sạch thuốc nổ rồi," bà càu nhàu. "Vì ScionIDE chưa bao giờ đóng quân ở London nên ở đây chẳng có mấy vũ khí quân sự."

Tôi nhét ống quần vào ủng. “Ra vậy?”

“Đó là lợi thế duy nhất. Nếu có bọn krig ở quanh thì ta có thể ăn cắp thiết bị của chúng. Đổi lại, người nổi dậy cũng có thể được quân sự hóa. Ta rút ruột một đội quân để tạo ra một đội quân khác.”

“Krig ấy à?”

Bà phẩy tay. “Tức là lính ấy mà. Gốc là từ chiến tranh trong tiếng Thụy Điển, *krig*. Ở Thụy Điển nhiều chiến tranh lắm, như Nick cũng biết đấy.” Bà lấy một bộ đồ bảo hộ. “Chúng ta đành dùng lửa vậy.”

Lửa là numen của bà. Đành vậy. Chúng tôi cũng có một chiêm hỏa khác - cô nàng tóc đỏ ở đơn vị Cối Xay - cùng với hai chiêm yên nữa. Họ có thể dùng khối che chắn cho chúng tôi nếu chúng tôi cần thoát ra nhanh chóng. Jimmy cũng cử đến cho chúng tôi hai chiêm sư, họ nhất định không chịu lộ mặt, và một khán sư còi cọc với cặp môi tím ngắt của người nghiện thạch thảo. Ba chiêm hồn cũng đã xung phong; người cao nhất tự giới thiệu mình là Driscoll. Như đã nhất trí, không ai trong số họ nói họ đến từ đơn vị nào.

Chúng tôi đợi tin của Tom, ông đã kiểm tra với đội khán sư để đảm bảo là trong thanh khí không có điềm gở nào, nhưng sau một tiếng đồng hồ, chúng tôi quyết định không thể lần lửa thêm. Tôi tập trung đội thâm nhập lại quanh mình.

“Đây là đòn đầu tiên của Nghiệt Hội giáng xuống Scion,” tôi nói với họ. “Chúng ta lập kế hoạch này dựa vào các thông tin lấy cắp từ chúng, những thông tin này có vẻ đáng tin, nhưng tôi không thể đảm bảo là nhiệm vụ này sẽ thành công. Hoặc sẽ không có bất trắc nào.” Tôi nhìn từng khuôn mặt. “Không ai trong số các bạn bị bắt buộc phải làm điều này. Chỉ việc nói ngay bây giờ, và các bạn có thể quay về đơn vị của mình.”

Im lặng kéo dài một lúc lâu. Con bé khán sư gặm móng tay, nhưng không nói gì.

“Chúng tôi đều theo cô, thưa Diêm Hậu,” một chiêm yên nói.

Các thành viên còn lại trong đội cũng đồng tình.

Khi Nick dẫn đường từ nhà an toàn ra thì trời đã tối om. Eliza ngồi xuống một chiếc ghế đẩu bụi bặm bên quầy bar và nhìn theo chúng tôi. “Bọn em sẽ về sớm thôi.”

Chị cười. “Cho chúng biết tay nhé.”

Một cơn gió giá buốt gào hú dọc bờ sông. Không có trăng để tiết lộ vị trí của chúng tôi trong khi chúng tôi tiến về mặt băng, cẩn thận xóa hết các vết chân để lại trên mặt tuyết.

Bóng nhà kho bao trùm lên sông Thames. Rất hiếm khi sông đóng băng tới mức này - theo ghi chép, chuyện này chưa từng xảy ra suốt từ một thế kỷ nay. Phần lớn mặt băng đều quá giòn, không thể đứng lên được, và nước ở giữa sông vẫn chảy xiết như mọi khi, nhưng có một dải băng dày nhô lên giữa dòng nước và chạy ngang nhà kho, giúp chúng tôi có lối vào. Khi tôi thử đặt chân lên băng, một loạt những vết nứt ánh bạc hiện ra bao quanh ủng tôi. Nick đứng gần bên trong lúc tôi đánh liều đặt nốt chân kia xuống.

“Tính theo thang từ một đến chết người,” tôi nói, chỉ cho anh nghe thấy, “vụ này nguy hiểm đến cỡ nào?”

“Anh nghĩ chúng ta đã làm những việc còn nguy hiểm hơn. Có lẽ vậy.” Anh theo tôi xuống băng và lắc lư người. “Đây là một kế hoạch, Paige ạ. Như thế đã là hơn chán vạn những người tiền nhiệm của em rồi.”

Tôi quay lại với các thành viên còn lại. “Bắt đầu thôi,” tôi nói. “Hãy tản ra hết mức có thể.”

Chúng tôi lên đường. Mỗi bước lại khiến nhịp tim tôi nhảy cóc. Nếu băng vỡ thì chỉ riêng cái lạnh đã đủ để chúng tôi xong đời, còn nếu cái lạnh không làm được thì chắc chắn dòng nước chảy xiết kia cũng sẽ xử lý chúng tôi. Chúng tôi đang bước đi trên con sông huyết mạch cổ xưa của London, một con sông chưa bao giờ nổi tiếng vì lòng nhân từ của nó.

Việc băng qua sông rất mất thời gian. Không ai dám đi quá nhanh. Con bé khán sư, người biết rõ khu này nhất, đi trước dẫn đường, cẩn thận bước tránh những mảng băng mỏng nhất. Sau một quãng dài như đến cả mấy ngày, tôi nhìn

thấy cái thang gỉ sét, gần như lơ lửng ngoài mặt tường và thiếu mất mấy bậc. Khi chúng tôi nhích lại gần nó, Driscoll bước phải một chỗ yếu trên mặt băng. Một bên ủng của anh ta lao thẳng xuống nước, trước khi một người khác kịp tóm lấy anh ta. Cú va chạm khiến toàn bộ dải băng rung lên và biến chúng tôi thành những bức tượng. Khi chúng tôi nhận ra rằng mình sẽ không bị nhấn chìm dưới làn nước, các chiêu hồn khác chạy lại đỡ Driscoll lên.

Khi chúng tôi đến dưới bóng nhà kho, Nick đỡ con bé khán sư lên thang, khiến mặt băng lại nứt rạn thêm một vết mới. Tiếp theo là tôi. Cảm giác nhẹ nhõm khi được rời khỏi mặt băng gần như đủ để thần kinh tôi bình tĩnh trở lại.

Trên đầu thang, con bé khán sư đang ngồi xổm bên hàng rào. Khi tìm thấy cái rãnh nông đã được đào bên dưới và đập kín bằng một tấm tôn sóng, nó liền bò xuống dưới.

Ngoài hai tên lính canh đứng ở cổng chính đã được xích chặt, nơi này trống không. Tôi lướt nhìn quanh. Nhà kho được bao quanh bởi một khoảng sân xi măng trống trải, nơi có đỗ một chiếc xe tải SciORE, chắc chở thứ cần để sửa chữa hạt nhân, cũng trống không. Mặt tuyết bao quanh chiếc xe lộ chỗ vết chân. Tôi vói vào thanh khí, để giác quan thứ sáu của mình bao trùm lên tất cả.

“Dưới chúng ta không có gì cả,” tôi nói với Nick. “Không mòng trường. Không có hoạt động nào.”

“Nếu em không cảm nhận được gì dưới lòng đất, có lẽ là bởi vì ở đó không có gì để cảm nhận.” Anh nuốt khan. “Có lẽ đây là ngõ cụt rồi.”

“Hộ vương và Mira đều nói hạt nhân có lẽ là một loại kỹ thuật tâm linh nào đó,” tôi nói. “Scion có thể đã giấu kín cơ sở đó trong thanh khí. Để các thấu thị không phát hiện được.”

“Cũng có thể.”

Bên dưới bộ đồ bảo hộ, da tôi dâm dấp ướt. Con bé khán sư vẫy chúng tôi từ bên kia hàng rào. Từng người một, chúng tôi trèo vào khe hở và chui qua tuyết để sang bên kia, làm tay và đầu gối ướt sũng. Cô nàng tóc đỏ và hai tay chiêm yên sẽ đứng gác bên ngoài trong khi chúng tôi vào trong thám thính.

Chúng tôi rảo bước chạy, người cúi thấp. Khi chúng tôi đến gần nhà kho, tôi ra hiệu cho cô nàng tóc đỏ đi cùng chúng tôi và bảo cô ta đợi Nick chớp đèn pin từ cửa ra. Đèn chớp một cái thì cô ta sẽ cử những người khác vào. Còn hai chớp thì có nghĩa là họ sẽ phải quay trở lại mặt bằng và ra khỏi quận này ngay.

Con bé khán sư dẫn chúng tôi về phía nhà kho. Khi nó lách vào trong, những bông tuyết bắt đầu rơi lá tả từ trên trời xuống.

Tiếng chân chúng tôi vang vọng khắp nơi khi chúng tôi lên vào tòa nhà. Theo như tôi thấy thì nó không hề được canh gác. Một hơi gió thoảng qua mặt tôi, đem theo mùi hôi hám của thuốc lá và thạch thảo. Bên cạnh tôi, Nick bật đèn pin lên. Khi chúng tôi đi dọc nhà kho, ủng của Maria vương phải một cái chai thủy tinh dán nhãn THUỐC PHIỆN, khiến tất cả chúng tôi giật bắn. Cái chai lăn qua những mẩu thạch thảo khô và làm mấy cái túi nylon bay tứ tán.

Con bé khán sư dừng lại ở cuối hành lang. Bức tường trước mặt nó đã bị chiếm trọn bởi một màn hình thông báo.

“Nhìn kia,” tôi nói.

Nick hạ quảng sáng đèn pin xuống. Kia, nằm chìm giữa sàn nhà ngay bên dưới màn hình, là ô cửa lật.

“Paige, cẩn thận đấy,” anh nói, nhưng tôi đã quỳ xuống bên cạnh đó. Không thấy có khóa hay chốt gì, tôi liền túm lấy tay cầm và kéo nó lên.

Bên dưới chẳng có gì ngoài bê tông.

Chẳng có gì.

Tôi nhìn chăm chăm vào chỗ lỗ ra phải có một cái thang. Phải mất một lúc nổi kinh hoàng mới bao trùm lấy tôi. Không phải là một *cửa* lật. Đây chỉ là một cái bẫy. Tôi quay lại để cảnh báo cho cả đội, để bảo họ chạy đi - nhưng chưa kịp thốt ra nửa lời thì đã bị nhấc bổng lên, treo ngược trên đầu những người khác, giam chặt trong một cái lưới. Máu tràn qua người tôi. Mạch đập thành thạch trong tai và rần rật sau mắt tôi, át cả những tiếng thét bên dưới. Tấm lưới quanh người tôi quấn chặt đến nỗi khuỷu tay tôi chọc vào eo và đầu gối tôi bị ép vào

nhau. Tôi nghiêng rằng với tay lấy con dao trong túi, nhưng chỉ cử động tay chân cũng khiến tôi đau đớn rụng rời.

Trong lúc tôi giãy giụa, màn hình thông báo được bật lên, và nền trắng hắt ánh sáng xuống hành lang, kéo dài bóng của chúng tôi. Khi mắt làm quen với màn hình chói gắt, tôi thấy mình đang nhìn vào khuôn mặt một người phụ nữ.

Mụ phải bảy mươi tuổi là ít. Khuôn mặt rám nắng của mụ chẳng chịt nếp nhăn. Cái mũi rúm ró, cái miệng mỏng dính, và mái tóc trắng như cước, chải ngược ra sau khuôn mặt chỉ có da bọc xương. Cặp mắt trên khuôn mặt đỏ làm tôi lạnh cóng đến tận tâm can. Chúng đen ngòm như hai vực thẳm.

"Xin chào mừng," mụ nói. *"Paige Mahoney."*

Giọng mụ rất bình thản, khô cứng như vải mới là. Cảm giác mà giọng nói ấy gọi lên trong tôi không giống với bất kỳ thứ gì tôi đã từng cảm nhận trước kia. Vô cảm, thờ ơ, theo sau là một luồng kinh hoàng tràn qua từng khúc xương trong người tôi. Mụ gọi tên tôi rành rọt đến kỳ quái, mỗi âm tiết được thốt ra thật sắc gọn, như thể mụ không muốn để một phần nào trong tên tôi thoát ra khỏi lưỡi.

Maria như bị màn hình thôi miên. Tôi có thể thấy tròng trắng khắp quanh móng mắt bà.

"Ta là Hildred Vance, Tổng Chỉ huy của Cộng hòa Scion Anh Quốc. Như người chắc hẳn đã nhận ra, đây không phải là vị trí hạt nhân của lá chắn dò." Mụ không hề chớp mắt một cái nào. *"Một thông tin như vậy sẽ không bao giờ có thể rơi vào tay kẻ xấu. Không có... cơ sở ngầm nào hết."* Nick lùi lại, làm một mẩu gạch lăn ngang qua sàn. *"Tòa nhà này bị bỏ hoang. Tuy nhiên, đêm nay nó đã được chuẩn bị để đón người."*

Mụ đã bắt tôi. Dụ tôi đến đây như dụ một con vật đến lò mổ. Tôi điên cuồng quấy đạp bên trong tấm lưới.

"Trong lúc chúng ta đang nói chuyện đây, tín hiệu thanh khí đặc trưng của người đã được dùng để điều chỉnh lại lá chắn dò. Cảm ơn người vì đã giúp đỡ chúng ta."

Một luồng ánh sáng trắng tỏa xuống từ trần nhà, làm tôi lóa mắt.

Thanh khí rung động dữ dội, đẩy từng đợt run rẩy xuyên

qua cơ thể tôi. Có thứ gì đó trượt qua rìa mộng trường của tôi. Mồ hôi ngấm vào bộ đồ bảo hộ của tôi trong lúc tôi lơ lửng nằm đó, bất lực, chỉ biết cảm nhận nhịp đập của mạch máu ở các ngón tay, ở khoeo chân, còn huyền quang của tôi quẩn quại như một con cá, liên tục vươn ra rồi lại co rúm. Tôi cuộn mình nằm co ro như thể quần áo đã bị lột mất, đột nhiên có cảm giác rõ mồn một là thứ gì đó đang *nhìn* mình.

Một tiếng *bíp* khê vang lên trong tòa nhà. Hơi ẩm tràn ra từ mũi tôi và trên trán tôi.

“Bắn nó đi, Nick,” Maria quát. “Paige, đừng cử động!”

“Các người đã phạm sai lầm chết người khi tới đây. Đừng tiếp tục phạm sai lầm là chống cự lại việc bắt giữ.” Dường như Vance đang quan sát chúng tôi một cách vô cảm từ màn hình. *“Các đồng phạm của người có thể sẽ được khoan hồng nếu người để lính của ta đưa người về giao nộp cho Đại pháp quan một cách hòa bình.”*

Miệng tôi đầy vị máu tanh tươi. Không khí quá loãng, quá yếu, và chỉ râm ran trên phổi tôi. Tôi sắp ngất rồi.

Danica. Chắc hẳn Vance đã biết về chị bằng cách nào đó. Jaxon chắc hẳn đã báo cho mẹ mà Alsafi không biết.

Một viên đạn bắn vỡ cái móc treo tấm lưới, và sức ép trên đầu tôi bất thành linh biến mất. Tôi gần như không kịp hít vào một hơi trước khi lao thẳng xuống - nhưng được Nick đỡ lấy. Anh khê hức lên một tiếng khi đầu gối anh khụy xuống và cả hai chúng tôi cùng gục xuống mặt sàn bê tông đủ cứng để khiến tôi nghẹt thở và làm những vết thương cũ sau cuộc tử thí của tôi lại đau nhói. Maria kéo lưng áo tôi để tôi đứng dậy.

“Những kẻ dám chống lại mở neo sẽ không thể trốn thoát,” Vance nói. *“Những kẻ phá hoại quy luật tự nhiên sẽ không được khoan hồng.”*

Bị giọng nói của mẹ rượt đuổi, chúng tôi lao về phía ô cửa mở rộng của nhà kho, lao ra bầu trời tuyết. Đền pha từ bên ngoài hàng rào đã rơi xuống, để lộ vị trí của chúng tôi, nhưng vẫn không thấy mộng trường nào tiến lại - ít nhất thì tôi cũng nghĩ vậy, cho tới khi giác quan thứ sáu của tôi rung động, và tôi ngẩng phắt lên. Tám cái bóng đang xòe ra trên bầu trời trên đầu chúng tôi.

Phải mất một lúc tôi mới hiểu. Maria đã phản ứng trước.

“Lính nhảy dù.” Tay bà siết chặt cánh tay tôi. “Chạy đi. Quay về chỗ dải băng.”

Con bé khán sư đã lao về phía hàng rào. Cô nàng tóc đỏ đang đợi ở phía bên kia, miệng hét gọi “Diêm Hựu”. Khi Driscoll và các chiêu hồn bạn anh ta chạy theo cô ta thì tên lính nhảy dù đầu tiên đáp xuống mái nhà kho. Maria giơ súng bắn vào tên tiếp theo, xuyên thủng cái dù.

“Paige,” Nick quát lớn, “nhanh lên!”

Đạn nã xuống từ trên đầu. Tôi nhìn thấy một chiêu hồn ngã xuống. Khi người thứ hai bị trúng đạn, một tiếng “không” tắc nghẹn buột ra khỏi miệng tôi. Maria kéo tôi xuống trước khi đẩy tôi về phía Nick.

“Đi đi,” bà gầm gừ.

Bà áp sát người vào nhà kho và nạp đạn cho súng. Tôi chạy như chưa bao giờ biết mình có thể chạy như thế, mắt không rời Nick. Bọn lính kia đều là dân vô minh, miễn dịch với bẻ vong, nhưng tôi có thể che chắn cho Maria. Hồn tôi không giống hồn những người đã chết. Tôi có thể nhập vào bất kỳ tâm trí nào.

Hơi nóng bùng lên sau lưng tôi. Tôi liếc lại qua vai thì thấy một dải vong cháy bùng bùng đang bay về phía một tên lính nhảy dù, hắn vừa đáp xuống tuyết gần Maria. Tên lính chưa kịp ngấm bắn thì cái dù của hắn đã bốc cháy. Bên cạnh hai chiêu hồn đã chết, Driscoll vẫn đứng vững và cũng đang nã súng. Cô nàng tóc đỏ chui qua hàng rào đến giúp anh ta. Khi tôi đến gần cuối mảnh sân xi măng, Nick chạy ra đón và túm lấy tay tôi.

Cái bấy hoàn hảo về mọi mặt. Bằng cách nào đó, Vance đã biết rằng tôi sẽ nghi ngờ nếu người của mù đứng rình gần đó để bắt chúng tôi; rằng việc thả những tên sát thủ xuống sẽ khiến tôi không nhận ra chúng cho tới khi quá muộn.

Tuyết lấm chấm đỏ ở chỗ hai chiêu hồn ngã xuống. “Maria,” tôi quát. “Ra đây ngay!”

Bà bắn thêm một phát nữa trước khi lao qua tuyết. Nick bắn vào tên lính trên mái nhà, nhưng chúng đều mặc giáp.

Tôi bò qua khe hở dưới hàng rào, xước hết cả hông, rồi trèo lên ở phía bên kia. Đầu đó sau lưng tôi, Maria thét lên. Theo bản năng, tôi ném hồn mình về phía đám lính nhảy dù. Tôi cảm nhận được mình đã xuyên qua một mộng trường và ném một tên vào thanh khí, rồi nghe thấy tiếng một khẩu súng trường roi lạch cạch xuống đất và nhìn thấy những dòng chữ dập nổi trên báng súng, nhưng sợi dây bạc kéo giật tôi về cơ thể của chính mình trước khi tôi kịp kiểm soát hần hoàn toàn. Qua những giọt nước mắt đau đớn, tôi thấy một tên lính tiến tới từ bên trái, súng chĩa vào cô nàng tóc đỏ, cô ta đang tập trung đẩy tên lính vừa bắn Maria đi. Tôi cố mộng hành một lần nữa, nhưng như thể có hai bánh xe gỉ sét đang nghiêng trong sọ tôi. Kẹt cứng tại chỗ.

Một luồng đạn xé toạc bụng cô ta.

Nick kéo Maria qua bên dưới hàng rào và đưa cánh tay bà khoác qua vai anh. Mặt bà trắng bệch. Driscoll vừa kịp chui qua thì đám lính lại nổ súng, và chúng tôi lao đảo trèo xuống thang.

Một chiếc trực thăng bay xuống trên đầu chúng tôi và rọi đèn qua mặt sông, chiếu lên lớp băng. Một giọng nói trong tôi bảo tôi hãy đầu hàng ngay lập tức. Tôi nghĩ đến ba thiếu thị đã chết mà tôi bỏ lại phía sau, và trong một cơn giận dữ đến ghê tởm, tôi quay lại đối mặt với chiếc trực thăng, hai tay dang rộng. Tôi ra hiệu cho Driscoll đứng ra sau tôi và đảm bảo tôi che chắn được cho cả Nick và Maria. Tóc tôi quật quanh mặt trong lúc chúng tôi đứng sát lại bên nhau.

“Paige,” Nick nói, “em làm gì thế?”

“Chúng sẽ không bắn đâu.” Tôi nhìn chiếc trực thăng không rời mắt. “Chúng không thể đánh liều làm băng vỡ.”

“Sao chúng phải quan tâm chứ?”

“Vì chúng phải bắt sống em.”

Nashira muốn có hồn tôi. Nếu tôi bị dòng sông cuốn đi, mục sẽ không bao giờ có được nó.

Chúng tôi đã bị dồn vào đường cùng. Chiếc trực thăng là là trên mặt nước. Có thể nó sẽ không bắn khi chúng tôi còn ở đây, nhưng nó sẽ đi theo cho tới khi chúng tôi phải rời khỏi

mặt bằng - và ngay khi chúng tôi đặt chân lên đất cứng, nó sẽ bắn tôi bị thương và giết những người khác. Nỗi sợ nôn nao bóp chặt lấy tôi khi tưởng tượng ra cảnh đó. Chúng tôi có thể thoát được Vance trong chốc lát, nhưng mù đã dồn chúng tôi vào góc tường.

Tôi ngửi thấy một mùi cay sè trong gió và đánh liều nhìn thử. Khói được một luồng vong kéo tới đang cuộn cuộn trên băng. Các chiêm yên - họ đang che chắn cho chúng tôi. Tôi lùi lại một bước, đẩy những người kia vào đám khói. Chiếc trục thẳng chao nghiêng rồi biến khỏi tầm mắt.

Tám màn khói có thể sẽ không tồn tại được lâu. Chúng tôi bắt đầu dịch chuyển, nhanh hơn lúc đến nhiều. Quá nhanh là đằng khác. Khi chúng tôi đến cuối dải băng, một vết nứt sâu hiện ra dưới ủng tôi và chia ra khắp các hướng. Không còn thời gian suy nghĩ nữa. Tôi huých vai Driscoll, đẩy anh ta ra khỏi chỗ nứt, đứng lúc chân tôi sụt xuống.

Trong một khoảnh khắc, tôi nghĩ mình đã chết.

Không hiểu bằng cách nào tôi lại ngăn được mình nuốt xuống trong lúc chìm ngấm vào làn nước đen thẳm của sông Thames. Tôi lao thẳng xuống như một cái chuông lặn. Nước như những lưỡi dao xuyên vào sườn, cắt dọc chân, và xé tôi từ bụng đến cổ, nhưng tôi không hít nước vào.

Khi chìm sâu hơn, phổi tôi bắt đầu gào thét đòi ô xy. Tôi đang cháy mà không có lửa, người nóng rùng rục mà không có khói. Tôi quẫy đạp với dòng sông, gào thét trong tâm can trong lúc nó cào toạc da tôi, nhưng chân tay tôi đã biến thành đá.

London không bao giờ quên một kẻ phản bội đâu, Jaxon thì thâm trong ký ức của tôi. Nó sẽ hút cô xuống, người đẹp của tôi. Xuống những đường hầm và những ổ dịch. Xuống tận trái tim đen thẳm của nó, nơi xác bọn phản bội chìm ngấm.

Cầu cho ông ta cút xuống địa ngục đi. Tôi sẽ không chết như thế này. Một kho dự trữ sức lực đâu đó sâu thẳm trong tôi bùng lên, làm hai cánh tay tôi đủ ấm để cử động được. Tay tôi xé toạc bộ đồ bảo hộ; tôi đạp nó ra và cào cấu ngoi lên khỏi dòng nước ghê tởm, nhưng bóng tối khiến tôi mất phương

hướng. Tôi điên cuồng đá và đập, không biết đâu là phía trên, cho tới khi đầu tôi đập vỡ bề mặt nước. Hơi thở trắng xóa phả ra từ miệng tôi. Một dòng chảy dữ dằn gào rú đập vào người tôi, đẩy tôi đi nhanh hơn là những cơ bắp đang bị sốc của tôi có thể phản ứng lại.

Tôi còn cách bờ quá xa. Tôi quá lạnh để có thể bơi.

Tôi sẽ không sống sót nổi.

Đầu tôi lại chúi xuống dưới nước. Dòng sông ngẫu nhiên nuốt chửng lấy tôi.

Đúng lúc đó tôi cảm thấy một huyền quang bên cạnh mình, và một cánh tay kéo tôi lên khỏi mặt nước.

Tay tôi tìm thấy một đôi vai. Trong lúc thở hổn hển và ho sặc sụa, tôi thấy mình đang đối diện với một cặp mắt của người Rephaite.

“Hộ vương...”

“Bám chặt vào ta.”

Tay tôi yếu lả, nhưng tôi vẫn cố sức vòng tay quanh cổ hắn. Các bắp cơ trên lưng hắn uốn vặn uyển chuyển trong lúc hắn bơi qua sông Thames, nhẹ nhàng như thể dòng nước chỉ là một tiếng thì thầm quanh hắn.

Hắn tôi đã ngắt đi trong chốc lát - vì sau đó tôi nhận ra mình đang được nhấc lên khỏi sông, nước xối xả chảy khỏi người tôi. Khi hơi đệm phả vào tôi, tôi thấy như thể băng giá đang bao trùm phổi tôi, bọc quanh sườn tôi, phủ lên từng khoảng da thịt. Giọng nói quen thuộc của hắn vang lên, “Paige, thở đi,” và tôi làm theo. Hộ vương áp chặt tôi vào ngực hắn, vào với hơi ấm, rồi quấn áo choàng của hắn quanh người tôi, che cho tôi khỏi lớp tuyết. Tôi run rẩy không ngừng.

Hắn ở lại với tôi cho tới khi những người khác đến được chỗ chúng tôi. Nick giữ tôi tỉnh táo trong lúc chúng tôi lái xe đến nơi an toàn, nói chuyện với tôi, hỏi tôi. Có những lúc tôi tỉnh táo đến đau đớn, như khi tôi thấy Driscoll gục xuống trong nước mắt, và có những lúc tôi lại mù mịt, chỉ biết giữ cho mình ấm.

Chúng tôi ẩn tại một nhà an toàn ở khu trung tâm. Ngay khi vào nhà, Nick chuyển sang chế độ bác sĩ. Theo lệnh anh, tôi cởi bỏ nốt quần áo và tắm rửa bằng nước ấm. Sau khi anh đã kiểm tra xem tôi có vết thương hở nào không và ra lệnh cho tôi báo với anh ngay nếu thấy buồn nôn hoặc sốt, tôi được phủ một tấm chăn dày và ngồi đó cho khô ráo. Tôi quần mình như một cái kén ấm áp và chỉ tập trung vào việc giữ hơi nóng.

Tôi ngủ gà gật một chốc. Khi tôi ngẩng đầu lên, một người Rephaite đang ngồi trên ghế bành đối diện tôi, nhìn vào lò lửa. Trong một thoáng lạnh gáy, tôi tưởng mình đang ở Magdalen - rằng chúng tôi lại đang ở đặc khu trùng giới, trong tòa tháp đó, vẫn đang dè chừng nhau.

“Hộ vương.”

Tóc hần còn ướt. “Paige.”

Tôi nổi da gà. Tôi chống khuỷu tay ngồi dậy.

“Dani,” tôi nói, giọng khàn đặc.

“Cô ấy vẫn an toàn. Việc này sẽ không bao giờ bị lần tới cô ấy,” hần đáp. “Thông tin giả về nhà kho đã được cài ở nhiều bộ khác nhau của Scion. Chúng không thể biết chỗ rò rỉ là ở đâu.”

Vậy thì chắc hẳn Vance chỉ nghi ngờ là tôi có một tay trong nào đó. Trong lúc quần tấm chăn chặt hơn quanh người, tôi nhận thấy tay mình không run. Tôi muốn chúng run. Tôi muốn mình phải chịu trách nhiệm cho việc sinh mạng các cháu thị của mình bị mất đi một cách vô nghĩa đến thế, nhưng tôi đã chứng kiến cái chết trên các màn hình từ khi còn nhỏ: nó được truyền cho chúng tôi hằng tuần, được thổi vào nhà chúng tôi, cuộc sống của chúng tôi thấm đẫm trong cái chết, cho tới khi máu cũng bình thường như cà phê - và sau những gì đã thấy trong mấy tháng vừa qua, dường như tôi đã không còn khả năng phản ứng với nó nữa. Tôi căm ghét Scion vì điều đó.

“Ông đã vớt em từ dưới sông lên.”

“Phải,” Hộ vương nói. “Tom đã báo với ta về kế hoạch của em. Đội khán sư đã cảm nhận thấy điềm gở, nhưng Chúa Tiêu Đẳng gặp phải một máy quét khi đang trên đường đến

ngăn em lại. Pleione và ta đã thay ông ấy đi theo em.”

“Chúa Tiêu có sao không?”

“Không. Ông ấy trốn được.”

Chúng tôi đã suýt chết. Nếu không có Hộ vương, dòng sông đã nuốt chửng tôi.

“Cảm ơn ông,” tôi khẽ nói. “Vì đã đến giúp em.”

Hộ vương gạt đầu gọn lỏn rồi chống khuỷu tay lên tay vịn ghế và chấp hai bàn tay đeo găng da lên trước mặt, một cử chỉ hần thường làm ở đặc khu. Tôi chờ đợi lưỡi dao máy chém sập xuống.

“Terebell rất tức giận vì em đã đi mà không xin phép,” tôi nói, khi sự im lặng đã kéo dài quá lâu. “Có phải không?”

Hắn vờ tay về phía cái bàn trước mặt chúng tôi và chìa ra một cái ca bốc khói.

“Uống đi,” hắn nói. “Bác sĩ Nygård nói thân nhiệt của em vẫn còn thấp hơn bình thường.”

“Em không quan tâm đến thân nhiệt của mình.”

“Vậy thì em là một con ngốc.”

Cái ca vẫn được giữ nguyên tại chỗ. Tôi đón lấy nó và uống một hớp nước lan, chỉ để hắn nói tiếp.

“Nói cho ta hay, Paige,” hắn nói, “có phải em đang cố tình chọc tức Terebell không?”

Đó là một câu hỏi thực sự chứ không phải một lời buộc tội. “Tất nhiên là không rồi.”

“Em đã quyết định đi mà không xin phép bà ta. Em không thèm đếm xỉa đến mệnh lệnh là phải xin phép bà ta trước khi đưa ra bất kỳ quyết định lớn nào.”

“Em có được một manh mối,” tôi nói, “và một khoảng thời gian có hạn để lần theo nó.”

Một cái gạt đầu khẽ nữa.

“Trong lúc em đang ngủ,” hắn nói, sau một quãng im lặng nữa, “các chỉ huy của em đã nhận được một báo cáo. Chừng một giờ sau chuyển đi tới nhà kho của em, một bách thanh đã bị bắt. Theo lời nhân chứng thì huyền quang của cô ta đã kích hoạt một máy quét lá chắn dò lớn ở nhà ga Paddington.”

Tôi đã tưởng là mình không thể lạnh hơn được nữa. Bách

thanh thuộc đẳng cấp thứ tư. Một đẳng cấp mà lẽ ra lá chắn dò phải không phát hiện được.

“Tất nhiên, việc này có thể chỉ là tin đồn. Nhưng nếu đó là sự thật,” Hộ vương nói, “thì kỹ thuật đó đã có bước tiến vượt bậc.”

Dạ dày tôi bắt đầu run rẩy. Tôi siết chặt ngón tay quanh cái ca.

“Không phải tin đồn đâu.” Giọng tôi khàn đặc. “Chính Vance đã nói với em rằng mục... hãy em để dùng em điều chỉnh lại lá chắn dò.” Tôi liếm môi. “Em thuộc đẳng cấp thứ bảy. Làm sao... làm sao mà việc tiếp xúc với *em* lại giúp nó phát hiện ra đẳng cấp thứ tư được?”

“Ta không biết đủ về kỹ thuật đó để đoán.”

“Mục ta nói gì đó về... tín hiệu thanh khí của em.” Hơi thở của tôi gấp gáp dần. “Nếu đây *đúng* là lỗi của em thì Terebell sẽ...” Tôi gần như có thể cảm thấy sắc hồng đang bị rút dần khỏi khuôn mặt mình. “Bọn em không thể để mất sự trợ giúp của quân Ranthen được. Nếu vậy thì Nghiệt Hội sẽ tan rã.”

“Ít có khả năng Terebell sẽ ngưng việc trợ giúp tài chính vì chuyện này. Nếu giúp Nghiệt Hội tồn tại, bà ta cũng được lợi không kém gì em,” hấn nói. Điều đó không an ủi được tôi. “Bà ta sẽ không phán xét cho tới khi hậu quả hành động của em trở nên rõ ràng.”

“Chúng rõ ràng rồi. Em đã dính bẫy. Em giúp chúng phát triển lá chắn dò. Và em để mất ba người. Lẽ ra em đã có thể cứu ít nhất một người bọn họ nếu công năng của em mạnh hơn.” Tôi không thể ngăn giọng mình lả đi. “Em đã nói là em xuống sức mà. Trước khi bọn em đi, em đã gọi ông.”

“Ta bận.”

“Bận gì?”

“Chúng ta phải xử lý một con Emite khác. Ở vùng ngoại ô.”

Con lạnh cứng người xuyên qua tôi chẳng liên quan gì đến vụ tôi ngã xuống băng. Trong khi tôi chỉ chăm chú vào lá chắn dò thì quân Ranthen đang cố giúp chúng tôi khỏi bị ăn tươi nuốt sống. Kẻ thù đang bủa vây chúng tôi khắp tứ phía.

“Chiến tranh đòi hỏi sự liêu lĩnh,” Hộ vương nói. “Đây có thể là một sai lầm về chiến thuật, nhưng em đã thận trọng hết mức có thể. Không ai biết là Hildred Vance đã được gọi về thủ đô, hay việc mù sẽ đặt bẫy em. Ngay cả Alsafi cũng không biết.”

“Ba thiếu thị đã chết vô ích.”

“Họ biết rằng có khả năng việc này sẽ thất bại.” Mặt hắn chìm trong bóng tối. “Ta đã hỏi Alsafi về hạt nhân của lá chắn dò. Anh ta không biết nó nằm ở đâu, và vì anh ta làm việc ở Chấp chính viện, chúng ta có thể đoán chắc rằng nó không nằm ở đó.”

Tôi nhìn vào lò lửa. “Em sẽ tìm ra nó.”

Một khúc củi gãy gấp trong lò.

“Lẽ ra em không nên đích thân đến nhà kho,” Hộ vương nói. “Em là Diêm Hậu. Nếu không có em, sẽ không còn Nghiệt Hội nữa.”

“Ông luôn có thể tìm một người khác mà.”

“Nhưng sẽ không phải là một người được nghiệp đoàn chấp nhận. Không có thời gian để tổ chức một cuộc tử thí nữa.” Hắn ngừng lời. “Và không có người nào khác mà ta tin như em.”

Tôi nhìn thẳng vào mặt hắn, cố dò ra sự thật. Hắn đang cho tôi một cơ hội để đón nhận hắn trở lại. Để lộ một điểm yếu, một khe hở trong bộ giáp Rephaite đó. Đây là một cánh cửa tôi cần mở ra.

“Em cần nói chuyện với những người khác về Vance,” tôi nói. “Em sẽ... báo cáo lại với ông quyết định của bọn em. Em chắc là ông muốn quay lại với Terebell.”

Hộ vương nhìn vào mắt tôi, rồi nói, “Tùy em thôi.” Hắn đứng dậy. “Chúc ngủ ngon, Paige.”



Trở về quá khứ

Hình ảnh khuôn mặt Vance còn quá mới mẻ trong tâm trí tôi, khiến tôi không thể ngủ thêm được. Tôi mặc quần áo vào và rời lò lửa, kéo theo tấm chăn. Theo những gì tôi nhớ từ cuộc tẩu thoát, phần lớn các thấu thị trong đội đã được đưa về đơn vị của họ, nhưng Maria và Nick đã ở lại, cả Tom và Chúa Tiêu, người đã đón chúng tôi trên đường, cũng vậy. Tôi tìm thấy họ ở buồng bên, Maria đang ngồi múc xúp ăn. Nick đứng dậy và ôm ghì tôi vào ngực.

“Paige,” anh nói. “Anh đã cố túm lấy em, cung à. Anh đã cố. Nếu Hộ vương không có mặt ở đó thì...”

“Nhưng ông ấy đã có mặt.” Tôi vỗ vỗ lưng anh. “Em ổn mà.”

“Cô biết không, cô đã cứu mạng Driscoll đấy,” Maria nói. “Nếu cô không đẩy anh ta thì anh ta cũng đã ngã xuống rồi.”

Tôi nhìn bà từ đầu đến chân. “Bà không sao chứ?”

“Chỉ bị đạn suýt qua thôi. Tôi đã từng bị nặng hơn rồi.”

Bụng tôi nôn nao lo sợ. Tôi ngồi xuống cạnh Nick, tấm chăn vẫn quấn trên vai.

“Hộ vương đã nói với tôi về bản báo cáo,” tôi nói. “Về việc đăng cấp thứ tư đã có thể bị phát hiện.”

“Chúng ta đừng lo lắng quá sớm, thưa Diêm Hậu,” Chúa Tiêu nói. “Nghịch chủ báo lại tin này không chắc thấu thị bị bắt có *đúng* là một bách thanh không. Có khả năng cô ta thuộc một trong ba đẳng cấp thấp hơn.”

“Chúng ta cần tìm hiểu thật nhanh xem có đúng thế không. Nếu đăng cấp thứ tư có thể bị phát hiện...”

“Chưa có bằng chứng nào về việc đó cả,” Tom an ủi.

“Nếu đúng vậy thì sẽ... rất tệ, tôi phải công nhận...”

“Tệ ấy à?”

“Được rồi, *rất* tệ, nhưng như Chúa Tiêu đã nói đấy. Sẽ chỉ là thông tin sai lệch. Hoặc là tin đồn thất thiệt thôi.”

“Tôi không nghĩ vậy,” Maria nói. Tôi liếc nhìn bà. “Tôi biết Vance, và tin tôi đi, mẹ sẽ không bao giờ nói dối trừ phi cần thiết. Mẹ nói với Paige rằng mẹ đang dùng cô ấy để thay đổi lá chắn dò. Như vậy có nghĩa là mẹ đang làm vậy thật.” Bà ngừng lời để lấy hơi. “Paige, nếu đây là sự thực, mà chúng ta phải cho là như vậy, thì ta không thể cho nghiệp đoàn biết.”

Sự im lặng nối tiếp sau lời bà. Bà nói đúng: nếu họ biết sai lầm của tôi đã đe dọa toàn bộ đẳng cấp thứ tư, Hội đồng Phi tự nhiên chắc chắn sẽ tìm cách phế truất tôi.

“Cho tôi biết thêm về Vance đi,” cuối cùng tôi nói.

Bà chấp tay lên bụng. “Tôi sẽ kể với cô những gì tôi biết về mẹ,” bà nói, “nhưng mẹ đã biết hết về cô rồi.”

Nhìn cái cách bộ mặt ấy nhìn xuyên thấu vào tâm hồn tôi, ngay cả qua một màn hình, tôi không hề nghi ngờ điều đó.

“Hãy điểm qua chút lịch sử trước,” Maria nói. “Hildred Vance gia nhập ScionIDE năm mười sáu tuổi và đóng quân ở vùng Cao nguyên trong năm năm. Trong thời gian đó, như Tom cũng nhớ đấy, mẹ đã giúp đề bẹp nhiều cuộc nổi dậy ở nơi mà thời đó gọi là Scotland.”

Tom, từ nãy đến giờ vẫn quan sát bà từ bên dưới vành mũ, giờ ngẩng lên dưới ánh đèn.

“Tin hay không thì tùy, nhưng tôi trẻ hơn Vance tí chút,” ông nói. “Tôi nhớ hồi tôi còn bé người ta vẫn thường thì thầm tên mẹ, ngay cả ở Glasgow. Như thế họ sợ mẹ sẽ nghe thấy họ.”

“Nghe có vẻ mẹ đã có quyền khi còn rất trẻ,” tôi nói.

“Cô cũng thế,” Maria nhắc tôi.

Tôi rùng mình khi nghĩ đến chuyện tôi lại giống mẹ.

“Sĩ quan cấp trên của Hildred trẻ tuổi nhận ra mẹ đặc biệt thích tàn sát người phi tự nhiên, và chúng ban thưởng cho mẹ vì điều đó. Mẹ thăng cấp như điều gặp gió. Giờ mẹ đã bảy mươi lăm tuổi, và là thành viên lâu năm nhất của chính quyền cấp cao Scion.”

Tôi phải tự hỏi mục thân cận với tộc Sargas đến mức nào. Nghe thì có vẻ mục đúng là kiểu người chúng ưa.

“Khi Vance đến đàn áp quân nổi dậy ở vùng Balkan, mục biết tên và tiểu sử tất cả các chỉ huy của chúng tôi. Chỉ trong vòng vài ngày sau khi đặt chân lên Bulgaria, mục đã cài các điệp viên hai mang vào quân của chúng tôi.” Mặt bà tối sầm lại. “Mục nhanh chóng phát hiện ra rằng chỉ huy đơn vị của tôi, Rozaliya Yudina, là một trong những người giỏi nhất. Mục cũng phát hiện ra rằng Rozaliya từng có một người em trai, đã chết trước khi gia đình họ rời khỏi Nga. Bằng cách nào đó, Vance đã biết rằng, trong số tất cả những đau khổ Roza trải qua, đây là điểm yếu của cô ấy.

“Lực lượng còn lại của quân nổi dậy đang bị dần mỏng khi Vance đặt bẫy. Mục biết cái chết của Rozaliya sẽ tàn phá nhuệ khí của những người còn lại. Vì vậy lính của Vance đã tìm thấy một thằng bé. Nhưng không phải là một thằng bé bình thường. Một thằng bé nhìn giống đứa em trai đã mất của Roza. Trong cuộc kháng cự cuối cùng của chúng tôi, thằng bé mười tuổi đó bị ném ra phố và ra lệnh phải hét lên cầu cứu Roza. Và Roza đã chần chừ.” Bà siết chặt nắm tay. “Thằng bé đã được đưa cho một con gấu nhồi bông để ôm. Bên trong đó là một quả bom nhựa.”

Chút hơi ấm còn lại trong cơ thể tôi biến mất.

Vance đã biết về tôi nhiều đến mức nào? Hồ sơ chính thức của tôi sẽ cho mục một khởi đầu kha khá. Jaxon cũng có thể đã kể với mục nhiều điều, nếu ông ta đã hạ mình đến mức đó. Rõ ràng là mục biết chút ít về việc công năng của tôi hoạt động như thế nào. Và mục biết tôi có một người cha.

“Một lý do khiến Vance nguy hiểm chết người đó là mục không đánh giá thấp kẻ địch của mình,” Maria nói. “Tôi đoán chúng ta chỉ thoát được hôm nay vì quả thực mục không nghĩ chúng ta điên rồ đến mức dám đi trên băng.”

“Vây là ta đã qua mặt mục bằng sự ngu ngốc của mình,” tôi nói.

“Chính xác. Nhưng mục sẽ nhớ là cô đã liều lĩnh như vậy.” Bà gõ gõ lên thái dương. “Mục sẽ ghi nó vào cơ sở dữ liệu

trí óc của mình. Mụ càng học được nhiều về cô thì mụ càng giỏi đoán trước hành động của cô.”

Việc này khiến những kẻ khác trong Chắp chính viện có vẻ thật yếu ớt. Vance là một con rối có não, và điều đó khiến mụ nguy hiểm hơn nhiều so với Weaver, vốn không biết tự suy nghĩ.

“Điều chúng ta cần tìm hiểu bây giờ là,” tôi nói, “liệu mụ có đem theo nhiều hơn là vài tên lính nhảy dù không. Chúng ta có phải đối mặt với một đội quân không?”

Chúa Tiêu ậm ừ về hồ nghi.

“Không. ScionIDE sẽ không đến đây đâu,” Maria khẳng định. “Đây là trung tâm của vương quốc. Ở London chưa bao giờ và sẽ không bao giờ có thiết quân luật. Chúng phải làm ra vẻ bình yên ở thủ đô, nếu không toàn bộ vương quốc sẽ sụp đổ từ bên trong.”

Nick nhích đến gần tôi. “Vậy thì tại sao Vance lại đến đây?”

“Chắc hẳn là để xử lý Paige,” Chúa Tiêu nói. “Không có cô ấy, nghiệp đoàn sẽ quay về lẽ lối cũ. Nó sẽ không còn là mối nguy nữa.”

Đúng vậy. Nếu tôi bị bắt, nghiệp đoàn sẽ vẫn sống sót, nhưng nó không bao giờ là cái nôi của một cuộc cách mạng nữa.

“Chúng ta cần một manh mối mới.” Tôi xoa xoa hai cánh tay đang nổi da gà. “Nick, anh nói chuyện lại với Dani. Chúa Tiêu, ông hãy đến Paddington để xác định báo cáo đó - liệu đẳng cấp thứ tư có thể bị phát hiện không. Chúng ta cũng cần chuẩn bị cho bất kỳ kế hoạch nào sắp tới của Vance, có nghĩa là toàn bộ Hội đồng Phi tự nhiên phải có vũ khí sẵn sàng, trước hết là thế đấy. Tom, tôi muốn ông thương lượng một thỏa thuận tốt hơn với đám buôn vũ khí.”

Khi tôi đứng dậy, Maria nói, “Thế cô định đi đâu đấy?”

“Để đảm bảo là Jack Hickathrift đã trục xuất các thành viên còn lại của Bảy Ấn.” Tôi cài áo khoác vào. “Tốt nhất là tôi nên chứng tỏ với Terebell tôi đang làm theo một vài mệnh lệnh của bà ta, dù không phải tất cả.”

“Hilred Vance đang lần theo dấu vết của cô đấy, cô bé. Cô không nên đi lang thang như thế.”

“Nếu tôi cứ nằm lì một chỗ thì mục tiêu của ta đã thắng rồi. Chẳng thà chúng ta đến thẳng Chấp chính viện và quỳ rạp trước mặt bọn Rephaite luôn đi cho xong.” Tôi đi ủng vào và thắt chặt dây ủng. Trong lúc này, chúng ta sẽ giữ kín những gì đã xảy ra trong nhà kho. Tối nay chúng ta sẽ họp mặt với những người khác ở Cối Xay.”

Tôi chưa quay về I-4 kể từ sau cuộc tỉ thí. Phải ở gần Seven Dials vào lúc đó là quá đau đớn.

Các chỉ huy muốn tôi đem theo vệ sĩ. Tôi từ chối, nhưng đồng ý để Eliza đi theo. Trong khi chúng tôi đứng đợi xe kéo dưới một ngọn đèn đường, tay thọc sâu vào túi cho đỡ lạnh, thì Nick từ trong nhà an toàn bước ra.

“Anh muốn đi cùng,” anh nói.

“Em cần anh liên hệ với Dani. Chúng ta phải biết chị ấy có thể phát hiện gì thêm về lá chắn dò không, dù chỉ là...”

“Paige,” anh nói, giọng nghẹn ngào, “xin em đấy.”

Khi nhìn lại anh một lần nữa, tôi hiểu ra. Dưới mắt anh là hai quầng thâm.

“Em biết vì sao anh muốn làm thế này,” tôi nói, nhẹ nhàng hơn, “nhưng Vance đã nắm thóp chúng ta, Nick. Em cần anh tập trung.”

“Em nghĩ Zeke sẽ khiến anh mất tập trung.” Anh lắc đầu. “Nhu thế có nghĩa là em cũng đang mất tập trung phải không?”

Phải mất một lúc tôi mới hiểu anh đang ám chỉ điều gì. Điều anh vừa ám chỉ trước mặt Eliza. Khi đã hiểu, quai hàm tôi đánh lại. Ngay cả Nick cũng có vẻ sững sờ với bản thân, nhưng đã quá muộn: nhìn mặt Eliza thì rõ ràng là chị đã đánh hơi được một bí mật.

Tôi đi ra góc phố, tay khoanh lại. Tôi nghe anh nói “đợi tôi một chút” rồi đi theo.

“Cung à,” anh nói, “anh xin lỗi.”